

Gerçek

Fabrikalardan haberler:

Çerkezköy Arçelik, Tofaş, Oyak-Renault, Chen Solar, Akwell, Manisa Metal fabrikalarından; Gıda, yol, turizm ve direnişteki Cargill işçilerinden Haberler

Sayfa: 2-4

Kasım 2018 / Sayı: 110

www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır ve Sevdâ ablanın gazetesidir

iletisim@gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

BİRLEŞİK İŞÇİ CEPHESİNİ KURALIM

Onların kavgası ve bizim kavgamız

Türkiye'deki tek gerçek ve haklı kavga sınıf kavgasıdır. Halkı bölüp birbirine düşman etmeyecek, tam tersine sömürücü ve asalak yüzde 1'e karşı işçi ve emekçi yüzde 99'u birleştirecek kavga, bu kavgadır. Ama biz her gün televizyonlarda onların, yani hâkim sınıfların, kendi aralarındaki çekişmeleri izliyoruz. Ekonomik kriz ve dış politikanın saplandığı bataklık, aralarındaki rekabeti had safhaya çıkarıyor. Halkı bu rekabette kendileriyle saf tutmaya zorluyorlar. Bunun için halkın içinde ne duyarlılık varsa onu sonuna kadar istismar etmekten geri durmuyorlar.

Emperyalizme, sermayeye, istibdada değil birbirimize bile-niyoruz. Bu da en çok ezen ve sömürenlerin işine geliyor. Değiştirmeliyiz! Sınıf kavgasında işçinin ve emekçinin saflarında birleşmeliyiz!

Bir havalımanı açılıyor. Onların en büyük derdi, havalımanın adı... Bizim için ise en önemli şey o havalımanın temelindeki işçi kanı!

Andımız yüzünden sözüm ona kıyamet koptu. Türk'e diz çöktürülmüş, Kürt esir, Arap'a hayat zindan olmuş, her milletten, memleketten işçiler, emekçiler, yoksullar kan ağlıyor! Para babaları, tefeciler, sömür-

geciler, emperyalistler ve işbirlikçileri ne mutlu!

Biri af istiyor mafya babasına, öteki çoktan af çıkarmış Amerikan papazına...

Ve hepsi! AKP'si, MHP'si, CHP'si, İyi Partisi'yle patron ve düzen partileri krizin faturasını işçilere kesmekte birleşiyor. Hepsi uluslararası sermayeye güven istiyor. Mali disiplinle halktan alınsın patronlara verilsin istiyor. Yapısal reformla esnek çalışma, maliyetsiz işten çıkarma ve dizginsiz sömürü istiyor.

Ve hepsi! Yaklaşan seçimlerde yerelleri hangi patron temsilcisinin yöneteceğini, hangisinin

kent topraklarının yağmalanmasına, ihalelerin dağıtılmasına refakat edeceğini seçmemizi istiyor.

Ne onların kavgasını seyredeceğiz ne bize dayattıkları ölümlerden ölüm beğeneceğiz. Bizim kavgamız sınıf kavgasıdır. Ezen ve sömürenlerin sağında solunda saf tutmak yerine işçi ve emekçilerin öz çıkarları etrafında saflarımızı sıklaştırmalıyız.

Ayrı gayrı yok! Konfederasyon farkı olmadan tüm sendikalar emeğin haklarını korumak için birlik olmalıdır. Sendikalı, sendikasıız, işsiz ya da çalışan işçiler omuz omuza vermeli-

dir. İşçinin emekçinin siyaseti soldadır, sosyalizmedir. Bu iddiada samimi olan CHP'nin arkasına dizilmez, HDP'ye iltihak etmez! İşçilerin birliğini ve halkların kardeşliğini birbirinden ayırmadan, taviz vermeden savunur. Emperyalizme, sermayeye ve istibdada karşı güç birliği yapar, yapmalıdır.

Bizim gündemimiz işsizlik, hayat pahalılığı, borç batağıdır. Canımızı yakan emperyalizmin, sermayenin ve istibdadın zincirleridir. Yüzde 99'u parçaya bölen sahte ayrımlara son verelim. Sömürücü ve asalak azınlığa karşı birleşelim. Gündemimizi ülkenin gündemi yapmak, canımızı yakan zincirleri kırmak için Birleşik İşçi Cephesi'ni kuralım!

12 Kasım'da Greif işçileriyle dayanışmaya!	İşçinin ekonomisi	Patronlar birleşti! Bize Birleşik İşçi Cephesi gerek!	Muhammed bin Selman katiliyle ilişkileri koparın!	Kardeş diyarların sesi: İran
5	7	8	11	14

Metal fabrikalarından haberler

Bursa Tofaş'tan bir işçi

Tofaş'ta kampanya var!

Tofaşta çıkışlar açıldı. Çıkmak isteyenler için 3 maaş net tazminat ve ihbar karşılığı işten ayrılma olanağı sağlandı. 500-600 kişi başvuru yaptı. Yıl sonuna kadar kademeli olarak çıkacaklar çıkmak isteyenler çoğunlukla askerliğini yapmayan, emekliliğine az kalan kişiler.

Son bir yıldır işler kötüye giderken performans düşüklüğü nedeniyle işten atılanlar oldu. Bu konuda hükümetinde payı var mıdır bilinmez ama Tofaş şimdiki işten çıkarmalar için "ben çıkarmadım kendileri çıktı" diyecek. Çıkan işçiler de işsizlik haklarından yararlanamayacaklar.

Kimine göre kriz yok ama

ülkenin en önemli sanayisi olan otomotivde bile haftada iki üç gün çalışma olmuyor. İmalat düştü. İşçiler çıkartılıyor. Bu durum otomotiv yan sanayilerini de büyük ölçüde etkiliyor ve artarak etkilemeye de devam edecek. Ücretsiz izinler, işten çıkarmalar yaşanacak. Tofaş'ta yağmur yağsa yan sanayilerinde fırtına kopacak. Bu yaşananlar bize 2019'un çok daha zor geçeceğini gösteriyor.

Ülkenin içinde bulunduğu süreç AKP'li işçileri bile sorgulamaya itti. İşçiler ay sonunu zor zor getirince, zamların ardı arkası kesilmeyince, ülkenin içerde ve dışarda yaşadığı sorunlar bir türlü bitmeyince hükümeti so-

rumlu tutmaya başladılar. Artık hükümete güven kalmadı. Ancak işçi lehine bir şey yapabilecek alternatif bir muhalefet partisi görmüyorlar. Böyle devam ederse ve asgari ücret beklentinin altında kalırsa AKP'ye olan güven daha da azalır. İşçi sınıfının önünde iyi bir seçenek olursa seçimlerde de kaybeder.

İşçilerin en büyük sorunu sınıf bilincinin olmaması. Evine eklemek götüremeyince, kredi kartlarını, borçlarını ödeyemeyince sorgulamaya başlıyor. Yaşadığımız dünyaya daha geniş bir pencereden bakmalıyız. Çözümü başka partilerde değil, kendi mücadelemiz ve birliğimizde aramalıyız.

Manisa'dan bir metal işçisi

Krize karşı mücadele için işçilerin cephesi!

Ülkeyi yönetenler her fırsat bulduklarında "ülkede kriz yok, ekonomik saldırı var" deyip duruyorlar. Artık yalan söylemekten vazgeçsinler. Türkiye'de bal gibi ekonomik kriz var. Eğer onların dedikleri gibi kriz değil, ekonomik saldırı varsa biz işçilerin ceplerine saldırı var. Hem de patronlar ve bizzat hükümet tarafından.

Enflasyon rakamları doğru bir şekilde bile açıklanmazken bizlerin maaşlarına yılda bir defa o rakamların bile altında zam yapılması kabul edilemez. Patronlara kalsa onlar 3 yılda bir sözleşme imzalayıp bizleri bedavaya çalıştırmak istiyorlar. Artık maaşlarımız kuş kadar bile kalmadı. Artık bu ücretlere

çalışma bizler için kabul edilmez. Enflasyon ve fiyatlar bu kadar yükselmişken hemen maaşlarımıza zam yapılması için mücadele için bir araya gelmeliyiz.

Bundan sonra "bana bir şey olmaz" devri bütün işçiler için bitti. Ya bundan sonra mücadele edeceğiz, işçilerin savunma hattını kuracağız ya da durup kenarda bekleyeceğiz, patronlar hükümeti de arkasına alıp bizlere saldıracaklar. Bizlerin bir araya gelmesi için sendikalarımız var. Sendikalarımız, konfederasyon ayırmadan bir araya gelmeli hemen krizle mücadele komiteleri kurmalı. Artık kaybedecek zamanımız yok! Haydi hep beraber mücadeleye!

Bursa Akwell'den bir metal işçisi

Ekonomik krizin faturası işçilere çıkarılmasın

Ülkemizde yaşanan ekonomik kriz ve artan enflasyon nedeniyle çalıştığım fabrikada tüm işçilere %10 zam yapıldı. Çalıştığım fabrikada bant ve bölümler farklı farklı fabrikalar için üretim yapıyor. Fabrika yönetiminin yaptığı zam açıklamasında, şu an kimsenin işten çıkarılmayacağı ancak koşullar böyle devam ettiği takdirde hangi bant ve bölümlerin siparişlerinde azalma olursa o kısımlarda cumartesi çalışmalarının iptal edileceği, o kısımlarda çalışan işçilere yıllık izin hakları doğmamış olsa dahi yıllık izinlerinin kullanılacağı, mecbur kalınmadığı takdirde işçi çıkarılmayacağı söylendi. Fabrikadan bazı işçi arkadaşların "şu an zam yaptınız ama aslında zam dönemi ocak ayı idi, ocak zammını bu aldığımız zam etkileyecek mi" sorusuna karşılık yönetim, "Daha önümüzde 3 ay var zamanı geldiğinde duruma göre değerlendirilir." yanıtını verdi. Yakın zamanda işten çıkarılan arkadaşlarımız oldu. Bu çıkarmaların da gerek-

çesinin ekonomik kriz değil, performans düşüklüğü olduğu söylendi. Ama bizler biliyoruz ki ne yapılan zamlar ne de yapılan bu açıklamalar işverenlerin işçileri düşünerek yaptığı şeyler değildir.

Ekonomik krizin bedelleri her durumda biz işçilere, emekçilere ödetilmeye çalışılmaktadır. İşverenler tarafından yapılan enflasyon zamları bizlere bir lütf gibi sunulmaktadır. Açık açık "İşin olduğuna şükret" baskısı oluşturmaya ve bizleri mücadelemizden koparmaya çalışmak-

tadırlar. Oysa ki olması gereken gerçeğe uygun bir enflasyon zammı yapılması, insanca koşullarda çalışmamızın sağlanmasıdır. Biliyoruz ki işverenler kendi çıkarları aleyhine olan hiçbir şeyi bize vermezler, biz de verilmesini beklememeli almak için mücadele etmeliyiz. Yaşanan krizin faturasının biz işçi ve emekçilere ödetilmemesi için örgütlenmeli, birlikte mücadele etmeliyiz! Bu krizi yaratan bizler değiliz, hesabının da bizlerden sorulmasına müsaade etmeyeceğiz!

Bursa Oyak-Renault'dan bir işçi

Renault fabrika içine fabrika kuruyor, işçiye gelince kriz var!

Geçen hafta Renault'da Türkiye'nin ilk yüksek basınçlı alüminyum enjeksiyon fabrikasının temeli atıldı. Proje bazlı teşvik sistemi kapsamında yeni nesil hibrit araçlar için Türkiye'nin ilk alüminyum motor bloğu üretilecek. 100 milyon Avro'yu aşan bu projeden çıkacak ürünlerin büyük bölümü ihrac edilecek. Kurulacak fabrika 8 bini kapalı 10 bin metrekarelik alana inşa ediliyor.

Sanayi ve Teknoloji Bakanı Mustafa Varank, Groupe Renault Dünya Başkan Yardımcısı Thierry Bollere, Renault Grubu Avrasya Bölgesi Başkan Yardımcısı Nicolas Maure, Oyak Yönetim Kurulu Başkanı Mehmet Taş, Oyak Genel Müdürü Süleyman Savaş Erdem, Cumhurbaşkanlığı Yatırım Ofisi Başkanı Arda

Ermüt, Renault Mais Genel Müdürü Berk Çağdaş, Oyak Renault Genel Müdürü Antoine Aoun yan yana dizildiler yanlarına da işbirlikçileri Türk Metal Sendikası Genel Başkanı Pevrul Kavlak'ı aldılar. İşçi düşmanları resmi geçit töreni gibi!

Bu yatırımı çok övüyorlar. Ama işin bir de işçiye yansıyan boyutu var. Fabrikada giydiğimiz iş elbisesinden tutunda ayakkabı, eldivene kadar her şeyden kısın Renault yeni fabrika kuruyor. İyi güzel de ne zaman bir hak talep etsek karşımızda ağlayıp sızlayan bir yönetim buluyoruz. Neredeyse cebimizden çıkarıp biz para vereceğiz. Renault sermayesine sermaye katıyor. İşçiye emekçiye kriz var! Sözleşmelerde görüşeceğiz!

Metal fabrikalarından haberler

Çerkezköy Arçelik kurutma makinesi fabrikasından bir işçi Enseyi karartmayalım, örgütlenelim

Çerkezköy'de bulunan çamaşır kurutma makinesi fabrikasında çalışmaktayım. Montaj hattında olduğumuz için ambardan hatta çalışanlara sürekli olarak malzeme temini yapılması gerekmektedir. Aksi takdirde hiçbir şekilde makinenin montajı gerçekleşemez. Ancak buna rağmen malzeme temininde sürekli sıkıntı yaşıyoruz. Tabi bu da montajda yavaşlamamıza, bandın da şişip, durmasına sebebiyet vermekte. Sanki malzemeyi ben temin edecektim gibi tüm bu durumlardan biz sorumluymuşcasına baskı görüyoruz. Şimdi belki abartı gelecek size ama "Hadi hadi, daha hızlı, bandın alt tarafı boş, çabuk olun!" cümlelerinden kendi sesimizi duyamaz oluyoruz bazen. Su doldurmaya gittiğimiz

zaman "neden bandı bırakıyor-sun?" diye azar yiyoruz. Peki biz ne yapıyoruz? Karşı banda su şişesini atıp o sırada müsait olan arkadaşın bize su getirmesini rica ediyoruz. Tuvalete gittiğimizde de durum değişmiyor. Yine azar...

İçerisi kışın çok soğuk, yazın çok sıcak. 1955 yılında kurulduğunu gururla söyleyen Arçelik, Doların bu kadar gündem olduğu şu zamanlarda ihracat rekoru kırıldığını söyleyen Arçelik, 10 büyük sanayi şirketi içinde muhakkak yer alan Arçelik, içeri bir havalandırma yaptıramıyor! Yetmiyor, kısmi sözleşmeli işçilere yazın verdiği kısa kollu t-shirtlerle, kol-suz polar bile vermeden çalışmaya devam etmelerini söylüyor ancak kendi durumlarından utanıyor

olacaklar ki, denetmenler geldiği zaman üşümek için evden getirdiğimiz yelekleri çıkarmamızı söylüyorlar! Tuvaletlerin de hijyen konusunda çok sıkıntılı olduğunu söylemek gerekiyor. Yemek deseniz onlar da çok kötü durumda. Ama neyse ki yetkili sendika Türk Metal, bu konuda yoğunlukla çalışıyor(!) salata servis kaplarının yerlerini beğenmeyip sürekli yemekhane çalışanlarını azarlıyor. Başka işler de yapıyor elbette ki sendika. Mesela kendi çevresinden, memleketlisinden kişileri kadroya alıyor! Anlayacağımız Arçelik'teki tablo tam bir kara mizah! Bu kara mizaha bir son vermek lazım. Ekonomik krizin yakıcılığını ensemizde hissettiğimiz şu zamanlarda enseyi karartmayıp örgütlenmek lazım.

Çerkezköy Arçelik televizyon fabrikasından bir işçi

Koçlar bandosu

Merhaba ben İstanbul Beylikdüzü'den Tekirdağ'a bağlı Çerkezköy'e yeni taşınan Arçelik Televizyon fabrikasında çalışıyorum. Biz buraya Ağustos ayında geldik. O zamandan bu zamana 8 saat çalışmadık. 12 saat hatta yeri geldiğinde 16 saat bile arda arda çalıştık. Belli bir plan içinde olmadan amirlerin kendi kafalarından uydurdıkları şekilde mesai saatlerimiz bırakın haftayı her gün değişti. Ve halen de değişmeye devam ediyor. Biz bandı sürekli hızlandırıp Arçelik'in patronu Koç ailesine daha para kazandırırken, nihayet Koç ailesinin bu yeni fabrikanın açılışı için geleceği haberi 2 hafta önceden geldi. O haftadan açılışın yapılacağı güne kadar aralıksız temizlikler yapıldı. Müdürlerin biri gidip biri geldi. Denetmenler hiç durmadan raporlar tuttu. Kontroller yapıldı her şey yerli yerinde mi, nizamaya uygun mu diye. Sonuçta her şey mükemmel olmalıydı. Yemekhanenin masaları bile düzenlendi. Müşteri için kafeteryalar gayet lüks yapı-

lırken, aynı lüks durum tuvaletlerden de yine müşteri gelecek diye kaçınılmamıştı. Ama aynı müşteri işçilerin soyunma odasına girmeyecek diye onda her hangi bir lüks yoktu. Onun yerine sırt sırta soyunmaya çalışan, hatta bazen yoğunluktan bir biri ile kavga etme noktasına gelen işçiler oldu. Olmaya da devam ediyor.

Normalde 12 saat çalışırken patronlar geliyor diye 8 saat çalışmaya başladık. Patronlar Çarşamba günü geldi. Bizde Cuma günü 12 saat çalışmaya tekrar geri döndük. İşin komik tarafı Koç'lardan kimse gelmedi açılışa. Son dakika da iptal etmişler gelmeyi. Onun yerine Arçelik Genel müdürü geldi. Fabrika yönetiminin durumunu Şener Şen'in filminde ki "Selamsızlar Bandosu"na benzettim. Ger-

çi bu olsa olsa Koç'lar bandosu olur. Maalesef ki yetkili sendika Türk Metal'in temsilcileri de genel müdürle fotoğraf çektirirken ağızları kulaklarına varmış haldeydi. Yine trajikomik bir şekilde Türk Metal temsilcisi Çalışma Bakanlığına fazla mesai durumunu sorduğunu, cevap olarak da "işçiler istiyorsa kalabilirler" cevabını aldıklarını söyledi. Güler misiniz ağlar mısınız bu sendikaya? Hayır ikisini de yapmayalım. Üye olalım, denetleyelim, sahip çıkalım. Böylelikle örgütlü gücümüzün farkına varalım. Bizi sayıdan ibaret gören sermaye düzenini de yıkalım!

Gebze Chen Solar fabrikasından bir işçi

İşten atmalara karşı örgütlenelim, mücadelemizi büyütelim

Ben Tuzla Deri Organize Sanayi' de bulunan Chen Solar adlı Çin menşeli bir fabrikada çalışıyorum. Bizlerin de gündemi diğer işçi kardeşlerimiz gibi, krizin yükünün bizlerin sırtına vurulmasıdır.

Biz Chen Solar işçileri olarak son bir aylık süreçte bu durumu çok açık bir şekilde yaşadık. Özellikle ilk belirtmek istediğim konu "İşten atmak" fabrikamız 2 vardiyalı olacak şekilde üretimini sürdürürken, son 1 aylık süreçte işten çıkarmalarla birlikte tek vardiyalı sisteme döndük. Kâr rekorları kırarken işçiyi görmeyen patronlar şimdi ağızlarında ekonomik kriz, maliyetler yüksek lafları ile her gün arkadaşlarımızı işten çıkarıyorlar. Bu durum sadece bizim fabrikada değil birçok fabrikada karşımıza çıkıyor. Biz Chen Solar işçileri olarak her gün bir arkadaşımızın işinden ekmeğinden olmasına karşıyız. Bunlar yetmezmiş gibi siparişimiz yok yine makine kurulacak gibi bahanelerle yönetim tarafından tüm fabrika ücretli izine çıkarıldı. Birçok arkadaşımız bu süreci, günü birlik yevmiyeli

işler ile değerlendiriyor. Bu bizlere verdikleri düşük ücretlerinde göstergesidir.

Biz emekçiler sendikasız güvencesiz işlerde düşük ücretlerle çalıştırılmamız yetmezmiş gibi, her gün eve sağlıklı bir biçimde bir iş kazası geçirmeden dönebilecek miyiz diye düşünürken, şimdi ise patronlarımız daha fazla kar etsin diye işimizden, ekmeğimizden oluyoruz.

Bugün arkadaşın gider, yarın sen gidersen eğer bizler birlikte mücadele edip patronların bize yaptığı bu saldırılara karşı arkadaşlarımızı, işimizi koruyamazsak her zaman sıra bize ne zaman gelecek diye düşüneceğiz. Bizler bu saldırılara karşı örgütlenmeli, sendikasız iş yerlerimizde sendika mücadelesi vermeli, sadece sendikal örgütlenme mücadelesi değil bu genel saldırılara karşı tüm emekçi arkadaşlarımızı kendi yanımıza çekip mücadeleye katarak büyük bir cephe haline gelmeliyiz. Bu taleplerimizi büyütmeli, tüm sınıf kardeşlerimizle anlatmalıyız. Patronlar daha az kâr etsin biz işimizden vazgeçmiyoruz.

Bursa Oyak-Renault'dan bir işçi

Bu sömürü düzeniyle topyekûn mücadele etmeliyiz

Enflasyonla topyekûn mücadele ederek işçiyi emekçiyi mi düşünüyorlar? Yoksa patronları mı? Tabii ki patronları düşünüyorlar! Sömürü düzeninin devamı için topyekûn mücadele ediyorlar. Neymiş efendim %10 indirim olacakmış. Yapsan ne olacak zaten maaşlar çoktan eridi gitti. Bir çok şeye %20 ye yakın zam yapıldı. Elektriğe ve doğalgaza yapılacak zammın yıl sonuna kadar erteleneceğinden bahsediliyor. Elektrik ve doğalgaza zaten fazlasıyla zam gelmişti, yıl sonuna kadar zam yapılmayacağını söylemek de tam bir kandırmaca. Enflasyonla mücadelenin yıl sonuna kadar 2 ay süreceğini söylüyorlar. Düşünelim önceki yıllar firmalar yıl

sonuna doğru giyimden, elektronik eşyaya kadar bir çok şeyde elde kalan malların sürümünden de kazanmak için fiyatlarda (yüzde 10-50 arası) indirim yaparlar. Dikkat ederseniz birçok gıda firması gramajları düşürüp fiyatları aynı gösterip gizli gizliye birçok şeyden kısıyor. Sözde yapacakları indirimlerle de enflasyonla topyekûn mücadele ettik diyecekler. İşçiler olarak bu aldatmacaların farkına varmalıyız. Enflasyona yenilmek istemiyorsak bu kandırmacalara bel bağlamayalım. Toplu sözleşmeye en iyi şekilde hazırlık yapalım. Yeri geldiğinde üretimden gelen gücümüzü, grev silahımızı kullanmaktan asla geri durmayalım.

Fabrikalardan haberler

İzmir'den bir gıda işçisi

İnsan gibi yaşamak için mücadeleye!

Merhaba dostlar. Ekonomik krizin etkisiyle çalışma koşullarımız daha da zorlaştı. Bu patron hükümeti maaşlarımızı, fazla me-

sai ücretlerimizi alamadığımız halde sırf bir işe sahibiz diye şükredecek duruma getirdi biz işçileri. İşsizlik rakamları almış başını gidiyor, ekonomik kriz nedeniyle en temel giderlerimiz 2 katına çıktı, açlık sınırının altında ücretlerle yaşamaya çalışıyoruz. Üstüne üstlük patronların ahlaksızlıkları ile de mücadele ediyoruz.

Geç yatan maaşlara ses çıkaracağımız anda kapı önüne konma tehlikesi ve tehdidi ile karşı karşıya kalıyoruz. 10-12 saatleri bulan çalışma günlerimiz oluyor. Seni birkaç saat bedava çalıştırdığı yetmezmiş gibi birde yarım sa-

atlık geç kaldığımızda psikolojik baskı uyguluyorlar. Yani ölümü gösterip sıtmaya razı ediyorlar ama razı olmayacağız!

Bu karanlık sokaktan aydınlığa doğru bir çıkış var. Tek başımıza hakkımızı aramak kalıcı bir fayda sağlamaz. Biz bu hak arama mücadelesine sağımızdaki, solumuzdaki civarımızdaki arkadaşlarımızı da katmalıyız. O yüzden önce kendi işyerimize sendika sokmalı, bunun mücadelesini vermeli, daha sonra o sendikanın denetimini sağlamalıyız. Biz birlikte olursak, haklarımızı alır, patronların saltanatına son verebiliriz.

Bursa Orhangazi'den direnişteki Cargill işçileri

Cargill direnişinin 195. gününden tüm emek dostlarına selam olsun

Tam 195 gün evvel emekleri hiçe sayılmış, alın terleri hor görülmüş ve sırf anayasal haklarını kullanıp sendikalı oldukları için, bir kalemde silinmiş Cargill işçileri olarak, mücadelemize ilk günkü kararlılık ve azimle devam ediyoruz. İlk gün verdiğimiz sözün arkasında dik bir şekilde durarak, yağmura ayaza ekonomik ve mental sıkıntılara aldırış etmeden, zafere giden yolda yolumuza emin adımlarla devam ediyoruz. Artık bu mücadelenin yalnızca Cargill

işçisi özelinde olmadığını ve bu mücadelenin tüm işçi sınıfının mücadelesi olduğunu biliyoruz. Belki ilk başlarda sadece slogan olsun diye söylediğimiz emek, direniş, sınıf dayanışması şeklindeki kelimelerin aslında sayfalar dolusu anlam taşıdığını biliyor ve bu hissiyatla yaşıyoruz. Ve biz bu mücadeleyi kazanımla sonuçlandırdığımızda, bundan sonraki süreçlerde, yurdun farklı yerlerinde filizlenecek olan işçi hareketlerine ilham kaynağı olacağımızı ve bu

noktada bu onurlu mücadelenin ne kadar kıymetli ve değerli olduğunu çok ama çok iyi biliyoruz.

Ve bu mücadeleyi verirken, çocuklarımıza göğsümüzü gere gere anlatacağımız çok ama çok güzel anılar biriktiriyoruz.

Sermayenin dostunun çok olduğu şu ortamda, Emek dostlarını direniş alanımıza bekliyor ve bu mücadeleyi elbirliği ile büyütme noktasında desteklerini arzu ediyoruz.

Selam olsun.

Bilecik'ten bir yol işçisi

Yol işçisi sizin köleniz değil, olmayacak da!

Merhaba arkadaşlar. Ben Bilecik İl Özel İdaresi'nde sözleşmeli olarak çalışıyorum. Yani 10 ayda bir işten çıkıp yeniden giren ve bir sonraki 10 ay aç kalıp kalmayacağına hiçbir güvencesi olmayan sözleşmeli bir işçiyim. Size bahsetmek istediğim konu, son dönemde "geriye dönük ödemeler" başlığıyla biz yol işçileri arasında tartışılan bir konu. Çalıştığım yerde sözleşmeli işçilikten kadroya geçen işçilere geriye dönük bir ödeme yapıyor. Son süreçte Bi-

lecik hariç bütün İl Özel İdare Yol Şube Müdürlüğü'nde sözleşmeli kadroya geçen işçilere geriye dönük ödemeler yapıldı. Fakat Bilecikli yol işçilerine bu ödeme aylardır yapılmıyor. Biz buradan şunu sormak istiyoruz: bizleri zorunlu mesailerle haftanın 7 günü çalıştırıyorsunuz, resmi tatillerde (1 Mayıs dahil) zorunlu mesai koyuyorsunuz, hele bir de seçimlere az zaman kalmışsa dur durak bilmeden soluksuz çalıştırıyorsunuz. Alın terini asfalta döken, bu kos-

koca yolları var eden bizlerin hakkı söz konusu olunca neden kimse bizi muhattap almıyor? Tabii biz bu sorunun cevabını biliyoruz. Tarihte görülmemiş ki mücadele etmeyen hakkını alsın. Biz sözleşmeli yol işçileri önce kadrolu çalışma ve sendikalaşma hakkımızı elde etmek için birlik olup mücadele etmeliyiz ve bu kazanımlar doğrultusunda da hiçbir hakkımızı yedirtmemek için gardımızı bir saniye bile indirmemeliyiz. Yol işçisi sizin köleniz değil, olmayacak da!

Bodrum'dan bir turizm işçisi

Turizm işçisinin ekmek sorunu

Sezonluk bölgelerde çalışan turizm işçisinin ekmek arayışı şimdi başlıyor. Artık sezonluk oteller kapanıyor. Neredeyse bütün turizm işçileri işsiz kalarak memleketlerine dönecek. Bu ekonomik krizin altında yaşamalarını devam ettirebilmek için iş arayacaklar. Bu felaketin bir parçası olarak, ekonomik krizin altında ne kadar zamanda iş bulabiliriz hiç tahmin edemiyorum. Hepimiz haliyle işsizler ordusuna katılıyoruz. Bu ordu azalacağına artıyor. Biz de oteller kapandığı için yedek sanayi ordusunun bir neferi olacağız maalesef.

Hâlbuki sezonda patronlar için her şey çok iyiydi. Kazançları bol olduğunda bizi el üstünde tutuyorlardı. Şimdi ceplerine sığmayacak kadar para doldurdular ve bizlerle işleri bitti. Şimdi yapacakları bu paralarla sefalarını sürmek ve paralarını katlayacak yol ve yöntemler düşünmek. Bizim ise düşüneceğimiz tek bir şey var. Nasıl iş bulabiliriz?

Eğer biz patronlara 12 ay boyunca yetecek para kazandıırıyorsak, bize de 12 ay boyunca yetecek ücret vermek zorundalar. Patronlar 12 ay boyunca yetecek sermaye edinmese hiçbir kapitalist otel açmazdı. Tabi ki, patronlar yedek sanayi ordusunun gücüne güvenerek hem işlerine geliyor hem de işçilere verdikleri 6 aylık ücretle kendi sermayelerini katlıyorlar.

Bugün, Türkiye'de sofraya konulan her gıda gittikçe küçülüyor ve pahalıyor. İşsizlik can yakıyor. Biz turizm işçileri olarak da her yıl olduğu gibi bu sene de işsizlikle mücadele ediyoruz. Ama onun yerine işsiz kalmamak için mücadele etmek her işçi gibi, turizm işçilerinin de vazifesi olmalıdır. Ekmek arayışı turizm işçileri için şimdi başlıyor. Turizm işçileri ekmek arayışını ekmek kavgasına dönüştürme bilincini kazandıkları zaman mücadele ederek, birlikler, komiteler kurarak haklarını söke söke alacaklardır.

Antalya Kemer'den bir turizm işçisi

İşsizlik fonu patronlara değil turizm işçileri için açılmalı

Turizm sezonu kapanıyor. Bütün sezon boyunca canımızla başımızla çalıştığımız otelleri bu ay itibarı ile bırakıyoruz. Bütün sezon boyunca karın tokluğuna çalışıp evimizi ancak geçindirebildik. Şimdi ise sezon kapandığı için nasıl geçineceğimizin derdine düştük. Tabi bunları sadece biz işçiler düşünüyoruz. 6 ay boyunca kasalarını şişirdiğimiz patronların ise bütün sezon boyunca elde ettikleri milyonlarca nerede nasıl bir otel açarım onu düşünüyorlar. Şimdi ise en ihtiyacı olan zamanda bizden alınıp patronlar için kullanılan işsizlik fonundan yararlanamıyoruz.

Geçtiğimiz senelerden bu yana patronlar için fonu yağmalayan hükümet biz turizm işçileri için kollarını bile kıpırdatmıyor. Hatta başından beri aslında fonun biz turizm işçileri için değil patronlar için olduğunu fonun kullanım şartlarından görebiliyorduk. Ama artık işsizlik fonunun şartsız şurtsuz bize açılmasını istiyoruz. Artık işsizlik fonunun amacına uygun şekilde işsiz kalan işçiler için kullanılmasını istiyoruz. Bizden alınan paraların bize geri verilmesini istiyoruz. İşsizlik fonunun patronlar için yağmalanmasını değil. Bu topraklarda çalışıp işsiz kalan işçiler için kullanılmalı.

Aygün Alüminyum'da sendika mücadelesi

Tekirdağ'da Çorlu'ya bağlı Ergene mevkiinde bulunan Aygün Alüminyum fabrikasında, 3 ay önce işçiler anayasal haklarını kullanarak sendikalaşma yoluna gittiler. Türk Metal Sendikası'nda örgütlenen işçiler çok kısa sürede çoğunluğu sağladı. İşyeri yönetimi durumu fark edip önce 6 sonra 5 öncü işçiyi işten çıkardı. İşçiler pes etmedi, fabrika kapısının önünde direnişe başladı. Dışarıda atılan işçiler direnirken; çalışmaya devam eden sendikalı işçiler de gerek giriş çıkışlarda, gerekse molalarda atılan işçilerle birlikte sloganlar atarak mücadeleyi yükselttiler. Patron ise bu mücadeleyi kırmak için farklı taktikler uyguladı. İlk olarak, daha fazla işçi atarak dikkat çekmek istemeyen fabrika yönetimi kendilerinin istifa etmesini sağlamak için çalışan işçilere mobing uygulamaya başladı. Kadın işçileri ağır bölümlere, bazı işçileri de diğer şantiyelere göndererek yıldırma politikası izledi. İki hafta sonra yetki belgesi-

nin alınması üzerine temyize gitti. Şimdi sonuç bekleniyor.

Direnişin 111. gününde, işçilerin fabrika önüne astığı "Bu iş yerinde eylem var" pankartına ve sendika bayraklarına saldırı yapıldı. Gece saatlerinde yapılan saldırının fabrika yönetimi tarafından yapıldığı iddia ediliyor. Güvenlikten görüntüler istendiğinde, kameraların gece saatlerinde 2 saat kayıt yapmadığı cevabı alınması ise iddiaları güçlendiriyor. Bu saldırıyı mücadelelerine vurulmuş bir kamçı olarak gören işçiler işyerine sendika girene kadar müca-

dele etmeye devam edeceklerini belirtiyorlar.

Aylardır direnişte olan Aygün Alüminyum işçilerine yapılan bu saldırı işçi sınıfı mücadelesine yapılmış bir saldırdır. En büyük korkusu işçilerin örgütlenmesi olan sermaye sınıfı hiçbir saldırıdan imtina etmeyecekken onlara verilecek en güzel cevap birlik olmaktır.

Aygün Alüminyum işçilerini haklı davalarında destekliyor ve tüm sınıf dostlarını bu mücadeleye destek vermeye davet ediyoruz.

12 Kasım'da Greif işçileriyle dayanışmaya!

İstanbul Hadımköy'de çuval üretimi yapan Greif fabrikasında toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde işçilerin talepleri kabul edilmezince 10 Şubat 2014 tarihinde işçiler fabrikayı işgal etmişlerdi. Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihine adını yazdıran bu işgali grev, 60. gününde polis operasyonunun ardından son bulmuştu. Geçen 4 yılın ardından yasa dışı grev yaptıkları gerekçesiyle 191 işçinin yargılanması talebiyle İstanbul Gaziosmanpaşa 1. Asliye Ceza Mahkemesi'nde dava açıldı.

İşçiler, 44 ayrı taşeron şirket barındıran, asgari ücrete mahkûm eden, ne iş kanundaki çalışma saatlerine ne de işçilere karşı kanuni sorumluluklarına riayet eden Greif yönetimine karşı bu

işgali gerçekleştirdiler. İşçilerin hak arama eylemleri her durumda meşrudur, haklıdır. Yargılanması gereken işçiler değil, işçilere bu koşulları reva gören Greif patronlarıdır.

İşçileri kölelik koşullarında, açlık ve yoksulluk sınırının altında çalıştırıp buna karşı hiçbir ses yükselmesini isteyenler çareyi

grevleri yasaklamakta, eylemleri yargılamakta buluyor. Bugün açılan bu dava sadece Greif işçilerinin değil tüm işçi sınıfının grev hakkının yargılanması anlamını taşıyor. Bu bilinçle tüm sınıf dostlarımızı 12 Kasım'da Greif işçileriyle dayanışmaya, "işgal, grev, direniş" şiarına bir kez daha sahip çıkmaya çağırıyoruz.

İzmir Mahle Metal'de sözleşme imzalandı

İzmir Ege Serbest Bölgesi'nde bulunan Mahle Metal fabrikasında 550 işçiyi ilgilendiren toplu iş sözleşmesi görüşmeleri patronun, zam talebine ve sosyal haklarda iyileştirmeye yanaşmamasından dolayı sonuçsuz kalınca, grev kararı alınmıştı. Grev ilanının asılmasından 3 gün sonra anlaşma sağlandı.

Otomotiv araçlarının pistonlarını üreten Mahle Metal fabrikasında örgütlü Birleşik Metal-İş Sendikası, TİS görüşmelerinde maaş ve sosyal haklarda yüzde 30 zam ve yılda 3 defa gıda yardımı talep etmesine rağmen Mahle yöneticileri yüzde 23 zam önerisinde

bulundu ve gıda yardımı talebini de kabul etmedi. Görüşmelerden olumlu sonuç alınmaması üzerine geçtiğimiz günlerde fabrika içinde yürüyüş yapan Mahle işçileri grev ilanını astı. Grev kararının asılmasının ardından tekrar TİS

masasına oturuldu.

Birleşik Metal-İş Sendikası ile Mahle Metal patronlarının yaptığı görüşmede işçilerin tüm sosyal hak talepleri kabul edilirken, %24 zam ve 2 yıl geçerli toplu iş sözleşmesi üzerinde uzlaşıldı.

Levent Dölek

Emeklilikte neye takıldık?

Emeklilikte yaşa takılanlar uzun süredir uğradıkları hak gaspının telafisi için kamuoyu oluşturmaya çalışıyorlar. Mesele gayet açık. 1999'da prim günü ve hizmet süresi koşulları üstüne yaş koşulu getirildi. Yeni yasa geçmişe dönük kademeli şekilde uygulandığı için milyonlarca insan işe başladıkları tarihte sahip oldukları emeklilik hakkını, gerekli koşulları sağladıkları halde yaşa takıldıkları için kullanamıyor. Bu hak gaspını meşrulaştırmak için bir 38 yaşında emeklilik lafıdır gidiyor. 1999'dan önce bile ortalama emeklilik yaşı 50 olduğu halde ve bugün mağdur olanların da durumu bu şekilde iken insanlar 38 yaşında emekli olmak istiyor gibi bir hava yaratılıyor. Tekel işçisi de özlük haklarını istediği zaman 2.200 lira maaş alıyorlar diye yalan söylemişlerdi. İşçiler bordrolarını çıkartıp 1.300 lira maaş aldıklarını kanıtlamak zorunda kalmışlardı. Hep aynı oyun! Hakkı yenen, ezilen, sömürülen insanları birbirlerine karşı kıskırtmak!

Son olarak meclise İyi Parti'nin getirdiği yasa teklifiyle konu tekrar gündeme geldi. Tam bu sırada AKP-MHP arasına giren kara kedi sayesinde bir anda teklif MHP oylarıyla meclis gündemine gelince büyük bir beklenti oluştu. Sonrası malum, Bahçeli talimat verdi, MHP Grup Başkanvekili'ni görevden aldı, MHP'li vekiller çekimsiz kalınca tasarı yeterli oya ulaşamadı ve reddedilmiş oldu. Emeklilikte MHP'ye takılanlar esprileri yapılmaya başlandı. Geçtiğimiz Temmuz ayında Bahçeli'nin bilgisi dâhilinde MHP İstanbul Milletvekili de benzer bir teklif vermiş olduğu halde aldıkları bu tutum tam bir rezillik. Peki emeklilik hakkı gasp edilenler sadece MHP'ye mi takıldı?

Kara yasanın çıktığı tarihi hatırlayın 8 Eylül 1999! 17 Ağustos depreminden 3 hafta sonra. Hâlâ enkaz altında insanlarımız var. Sendikalar yas tutuyor. Yüzbinlerce kişilik eylemler durdurulmuş. DSP-MHP-ANAP hükümeti insanlığı da enkaz altına gömüyor ve bu yasayı çıkartıyor. Anayasa mahkemesi yasanın bazı hükümlerini iptal ediyor. 2002'de AKP bir daha bastırıyor ve yasanın bugünkü halini meclisten geçiriyor. Şimdi atıp tutanlar! Hepiniz oradaydınız!

Meclisteki tiyatroyu da gerçek zannetmeyin. Emekliler yaşa takılmaya devam edecektir. Çünkü aynı MHP gibi bu teklifi meclise veren İyi Parti ve CHP de yasanın geçmesini istemiyor. Daha ileri gidiyorum, yasa reddedildiğinde en çok sevinen CHP ve İyi Parti olmuştur. Çünkü onlar patron partisidir. Çıkarları milyonların emeklilikte yaşa takılmasında ve kamu kaynaklarının sermayeye aktarılmasındadır. Yasa teklifi reddedildiğinde hem çıkarlarına uygun bir sonuca varılmıştır hem de bu rezilliğin ihalesi AKP ve özellikle de MHP'ye bırakılmıştır. Nedense aklıma muhalefetin İsrail'le ilişkiler kesilsin önergesi

geliyor. O önerge de reddedilince yeminli İsrail dostları derin bir nefes almışlardı!

Kanıtımız şudur. Bugün emeklilikte yaşa takılanlar sorunu, dolaysız bir biçimde mali disiplin sorununa bağlıdır. İktidarın tek argümanı eğer emeklilik bekleyenlere istedikleri verilirse mali disiplinin bozulacağıdır. Burada burjuva muhalefeti topu iktidarın istediği yere atmaktadır. Onların argümanı da aslında bu yasanın söylediği kadar bütçeye yük getirmeyeceğidir. Erdoğan, bu işin yıllık maliyeti 26 milyar lira diyor. Karşılığında cevap olarak aslında o kadar değil de 8-10 milyar kadar, yaşa takılanlar 6 milyon değil 3 milyon kişi vb. cevaplar veriliyor.

Muhalefet tartışmayı meselelenin özünden yani mali disiplin kavramının kendisinden kaçırıyor. Çünkü onlar AKP'den daha fazla mali disiplin savunucusudur. Kemal Kılıçdaroğlu ve CHP'nin ekonomi programının baş maddesi mali disiplindir ve AKP'yi en çok mali disiplini bozmakla eleştirmektedirler. İyi Parti'nin ekonomi kurmayı eski Merkez Bankası Başkanı Durmuş Yılmaz ise dünden bugüne hem eylemi hem söylemi ile adeta bir mali disiplin mücahididir. HDP'nin Eş Başkanı Sezai Temelli maliye hocasıdır, mali disiplinin ne menem bir şey olduğunu bilir ve anlatır da. Ama TÜSİAD'a gittiğinde beri o defter kapanmış durumdadır. Ayrıca AKP'nin mali disiplini bozmakla eleştirmek Erol Katırcıoğlu gibi liberallerle HDP saflarında da prim bulmaktadır.

Yani emeklilik ne yaşa ne de tek başına MHP'ye takılmıştır. Emeklilik toptan sermaye düzeyine ve onun muhafızı partilere takılmıştır. Hem mali disiplini savunup hem emeklilik bekleyenlerin hakkını savunmak mümkün değildir. Mali disiplin demek her şeyden kısip bütçenin faiz ödemeleri için faiz dışı fazla vermesini sağlamaktır. Kaynak sorununun çözümü dış borcun reddindedir. Bu meselenin SGK'ya ne kadar yük getireceği değil SGK'nın yapısı tartışılmalıdır. SGK, sosyal güvenlik kurumu ise parabalalarına para aktarmak için kemer sıkılacak yer değildir. SGK işçi yönetimine geçmelidir. Nihayet yaş konusu, bir sosyal güvenlik meselesi değil işsizlik meselesidir. Emekli olmak isteyenlere sen gençsin demekle çalışmak istediklerinde de yaşlı muamelesi yapıp iş verilmemektedir. Sorun yedek işsizler ordusunu çalışanların ücretlerini düşürmek için tehdit olarak kullanan kapitalist sistemin kendisidir. Çözümü de bellidir. Ama kapitalist sistem dairesinde mümkün değildir.

Sonuçta emeklilikte yaşa takılanlar bu sistem sorununu görmezse, kalabalığımız, oportünizimimizi görmezden gelemezler diye düşünürlerse ve en kötüsü de aslında bu işin o kadar maliyetli olmadığını ispat etmeye çalışarak sermayeyi ve partilerini ikna etmeye çalışırlarsa daha çok beklerler.

Devrimci İşçi Partisi Gebze temsilciliği açıldı!

Devrimci İşçi Partisi, Kocaeli'nin sanayi kenti Gebze'de temsilcilik bürosu açılışını gerçekleştirdi. Açılışa başta metal sektörü olmak üzere çeşitli havzalardan işçiler, emekçiler ve öğrenciler katıldı. Etkinlik, geçtiğimiz senelerde hayatını kaybeden yoldaşlarımız Atlen Yıldırım ve Sevda Alyakut başta olmak üzere devrim ve sosyalizm yolunda yitirdiğimiz tüm devrimciler ve işçiler adına yapılan saygı duruşuyla başladı.

Gebze temsilciliği adına açılış konuşmasını yapan yoldaşımız; Gebze bölgesinde işçilerin payına işsizlik, çalışırken iş cinayetlerinde ölmek ve yoksulluk düştüğünü belirterek partinin işçi sınıfının bu sorunlarına çözüm bulmayı hedeflediğini söyledi. Bu büronun, uzun bir sınıf çalışmasının sonucu olarak açıldığını, bundan sonra da birçok faaliyetin, örgütlenmenin ve eğitimin bu büro vesilesiyle gerçekleşeceğine vurgu yaptı. Devrimci İşçi Partisi'nin 3.kongresinde aldığı stratejik mevzilenme kararının sonucu olarak metal sektörü başta olmak üzere stratejik sektörlerle yönelişinin altını tekrardan çizdi.

Organize sanayi bölgesinde metal fabrikasında çalışan bir yoldaşımız, kriz nedeniyle zarar gösteren, iş yerini kapatan ve işçi çıkartan fabrikaların işçi denetiminde tazminatsız, bedelsiz kamulaştırılması için mücadele etmek

gerektiğini söyledi. Patronların her fırsatta yalan söylediğini, işçilerin bütün defterleri açın, siz yönetemiyorsanız biz yönetiriz demesi gerektiğini ekledi.

Başka bir metal fabrikasından yoldaşımız ise fabrikasında yaşanan bir mücadelede partiyi tanıdığını, partinin hep yanlarında olduğunu, bu büronun yeni mücadelelere ve örgütlenmelere vesile olacağını söyledi. Büromuzun işçi sınıfının kalbi Gebze'de önemli bir merkez olacağını, tüm işçilerin örgütlenme mücadelesine katkı sağlayacağını belirtti.

Kapanış konuşmasını DİP Genel Başkanı Sungur Savran yaptı. Savran, partinin Gebze ve Kocaeli'de örgütlenme sürecini anlattı. Sınıf mücadelesinin temposunun düşük olmasına rağmen işgal, grev ve direnişlerin yaşandığını, DİP'in de bu mücadelelere öncülük etmeye çalıştığını ifade etti. Gebze ve Kocaeli havzasının Türkiye'nin sanayi başkenti olduğunun altını çizdi ve işçilerin patronlara karşı mücadelesinde bu

bölgenin önemini vurguladı. Sermayenin saldırılarına ve tüm dünyada yükselmekte olan faşizme karşı birleşik işçi cephesine çağrı yapan Savran, işbirlikçi sendikalara üye işçilerin o sendikaya üye olmayı kendilerinin seçmediklerini, öncü işçilerin tüm işçilere elini uzatması gerektiğini ifade etti. Sendika ayrımı yapmadan tüm işçilerin örgütlü mücadelesinin önemine vurgu yaparak, 2015'te fiili metal grevleri esnasında işçilerin sarı sendikaları nasıl yerle bir ettiklerini hatırlattı. Genç işçilere de özel olarak seslenen Savran, önümüzdeki mücadelelerde genç işçilerin önemli bir rolü olduğunu söyledi. İşçilerin patronlara karşı verdiği mücadelenin doğrudan iktidar mücadelesi olduğunu ve devleti işçilerin de yönetebileceğini, iktidar mücadelesini kazanmanın tek yolunun mücadeleyi sendikal düzeyde tutmayıp, işçi partilerinde örgütlenmek olduğunu vurguladı.

Etkinlik, yapılan konuşmaların ardından işçiler, emekçiler ve öğrencilerin sohbetiyle devam etti.

İşçinin ortak sesi Gebze'den yükseldi: "Krizin faturasını ödemeyeceğiz!"

23 Ekim'de Gebze Sendikalar Birliği'nin çağrısı ile yüzlerce işçi, Gebze Kent Meydanı'na yürüyerek ekonomik krizin faturasının işçi sınıfına kesilmesine karşı çıktı. Eylemin en önemli yönü, farklı konfederasyonlardan sendikalara üye işçilerin omuz omuza meydana çıkmasıydı. Türk-İş'e bağlı Petrol-İş sendikası, DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş, Nakliyat-İş ve Lastik-İş sendikaları ve Hak-İş'e bağlı Çelik-İş sendikası üyesi işçiler hep bir ağızdan "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz" sloganları attılar.

Coşkulu yürüyüş kolu "Direne, direne kazanacağız", "İşgal, grev, direniş", "İşten atmalar yasaklansın" sloganlarıyla Gebze Kent Meydanı'na geldiğinde Gebze Sendikalar Birliği'nin dönem sözcülüğünü yürüten Petrol-İş Sendikası adına Süleyman Akyüz bir konuşma yaptı. Akyüz, krizin faturasını emekçilere ödetmeye çalışan politikaları eleştirerek, işçi sınıfının birleşmesinin ve ör-

gütlenmesinin önemini vurguladı. Akyüz, Gebze'de patronların krizi fırsat bilip baskıları arttırmasına ve işten çıkarmalara gitmesine karşı kriz fırsatçılığına izin vermeyeceğiz dedi. Eylem boyunca "Mezarda emekli olmayacağız" sloganları ile emeklilikte yaşa takılanların talepleri de meydana taşındı.

Bu eylem, ekonomik krize karşı işçi sınıfının birleşik mücadelesi açısından çok önemli bir başlangıç oldu. Ancak elbette ki yeterli değil. Hem daha fazla sendika bu mücadelede yer almalı hem de birleşik mücadele adım adım konfederasyonlar düzeyine ve tüm Türkiye'ye taşınmalıdır. Devrimci İşçi Partisi bu perspektifle eyleme katılarak "Ayrı gayrı yok! Birleşik İşçi Cephesi var!" başlıklı bildirimleri dağıtarak tüm işçi ve emekçileri birlikte bir mücadele cephesi kurmaya çağırdı. Aynı bildirimde DİP'in krize karşı işçi sınıfının talep ve çözüm önerilerine yer verildi.

Sevda Alyakut işçi sınıfına seslenmeye devam ediyor!

Devrimci İşçi Partisi öncü işçi Sevda Alyakut'un ölümünün ikinci yılında Çorlu'da ekonomik kriz ve sınıf mücadelesinin konuşulduğu bir etkinlik düzenlendi. Devrimcilerin anısı her zaman mücadelede yaşar ve yaşatılacaktır. Bu düşünceyle Sevda Alyakut'un da devrimci ve öncü bir kadın işçi olarak bizlere bıraktığı mirası, yine mücadelenin tartışıldığı bir toplantıda anmak ve anlamak son derece önemliydi. Bu amaçla Sevda yoldaşın sevenleri, işçiler, emekçiler ve gençler Çorlu DİP bürosunda bir araya geldiler.

DİP üyesi bir metal işçisi yoldaşımız yaptığı açılış konuşmasında Yeşil Kundura direnişinden son çalıştığı fabrika olan Silver Boya'ya kadar Sevda yoldaşın mücadelesini, bu mücadeleyi DİP saflarında yer alarak bir üst düzeye taşımasını anlattı. DİP'in Çorlu'daki örgütlenmesinde oynadığı

rolün öneminden ve ölümüyle birlikte onun eksikliğini gidermenin ne kadar zor olduğundan bahsetti. Bu anlamda Sevda yoldaşımızın bize bıraktığı mesaj örgütlenme ve sınıf mücadelesini yükseltme çağrısı olarak özetlenebilirdi. Açılış konuşmasından sonra Sevda Alyakut şahsında insanlığın kurtuluşu yolunda ve sınıf mücadelesinde hayatını yitirmiş tüm işçiler, emekçiler ve devrimciler için bir dakikalık saygı duruşu yapıldı.

Ardından DİP Genel Başkanı Sungur Savran'ın mesajı yine bir kadın metal işçisi yoldaşımız tarafından okundu. Sungur Savran'ın mesajında şu ifadeler yer aldı: "Sevda yoldaşımız bizim için çok, ama çok değerliydi. Türkiye işçi sınıfının tam içinden, yüreğinden gelen bu yoldaşımız, hayatının son yıllarında bizim için, o muhteşem insani sıcaklığının yanında, aynı zamanda çifte ezilmeye başkaldır-

mış bir öncü olarak çok önemliydi. 'Emekçi kadınlar en öne' şiarımızın yaşayan örneği idi."

Ekonomik krizde orta yol yok! Geleceği sınıf mücadelesi belirleyecek!

Etkinlikte "Ekonomik krizde ne yapmalı? Orta yol yok! Geleceği sınıf mücadelesi belirleyecek!" başlıklı sunumu DİP Genel Başkan Yardımcısı Levent Dölek yaptı. Levent yoldaşımız sermayenin ekonomik krize hazırlıklarına çok önceden başladığını ve krizin faturasını işçilere kesecek politikaları adım adım bir hükümet programı haline getirdiğini söyledi. Uluslararası finans çevrelerine bağımlılığın Merkez Bankası bağımsızlığı olarak, kamu kaynaklarının yerli ve yabancı tefecilere verilen faiz ödemelerine tahsis edilmesinin mali disiplin, başta kıdem tazminatı olmak üzere işçi sınıfının haklarının gasp edilmesinin de yapısal reformlar adı altında sunulduğunu belirten yoldaşımız, işçi sınıfının aynı gerçekliğe tam karşı kutuptan baktığını devlet bütçesi, kamu kaynakları ve para politikası üzerinde işçi sınıfının tam denetim sahibi olması gerektiğini, bunun da kamulaştırmalar ve planlamayla mümkün olduğunu vurguladı.

Daha sonra söz alan katılımcılar da Sevda Alyakut'un tüm ko-

şullarına rağmen iyi bir devrimci olduğundan ve onun gibi olarak onu mücadelede yaşatacağımızdan bahsettiler. Devrimci İşçi Partili öğrencilerden söz alan yoldaşımız Sevda Alyakut'un yaşamının kendileri için bir okul niteliğinde olduğunu dile getirdi. Bir kadın metal işçisi yoldaşımız kriz döneminde artan işsizliğin, işsiz işçilerin örgütlenmesi için daha fazla kafa yormamızı ve harekete geçmemizi gerektirdiğini dile getirdi.

Daha fazla işçi ve emekçiye ulaşmalıyız!

Kapanış konuşmasında Levent yoldaş, mücadelede Sevda Alyakut'un sesini duymak isteyen

mücadeleye dört elle sarılsın, Sevda yoldaş ona seslenecektir, anısı ile mücadelede bize yol göstermeye devam edecektir diyerek toplantıyı sonlandırdı.

Bugün içinde bulunduğumuz ekonomik krizde yapacağımız en önemli şey fabrikalarda, iş yerlerinde işçilerin birlik olması, örgütlenmesi, krizin faturasını ödememek için tek bir ağızdan ses çıkarması ve birleşik işçi cephesidir. Bizler, tüm Sevda Alyakutlar olarak, diğer Sevda Alyakutlara ulaşmanın ve örgütlenmenin Sevda yoldaşımızı anmanın en doğru yolu olduğunu düşünüyoruz. Sevda yoldaş da tam da bunu istedi.

Sevda Alyakut sosyalist dünyaya devriminde yaşayacak!

İŞÇİNİN EKONOMİSİ

Krizde sermayenin zehirli şekerleri ve panzehirler

Merkez Bankası bağımsızlığı: Para politikasının uluslararası finans merkezlerinin, yerli ve yabancı para babalarının çıkarlarına bağımlı kılınmasıdır. Sonu yatırımların durması ve işsizliğin artması bile olsa sermayenin istediği kazancı sağlayınca kadar Merkez Bankası faiz oranlarını arttırmalıdır. Merkez Bankası bağımsızlığı, yerli ve yabancı sermayeye tüm ulusun kanını emerken dokunmazlık vermektir. Panzehiri ise dış ticarete devlet tekeli, sermaye hesabının devlet kontrolüne alınması ve dövizin konvertibilitesinin kaldırılması ile ekonomiyi sıcak paraya bağımlı olmaktan çıkartmak ve Merkez Bankası üzerinde işçi emekçi hükümeti aracılığıyla

tam hâkimiyet kurmaktır.

Mali disiplin: Faiz ödemesini garanti altına almaya kadar devlet bütçesinin sıkılaştırılması demektir. Eğitimden, sağlıktan, kamu çalışanlarının maaşlarından, yeni iş olanakları yaratmaktan, hepsinden vazgeçilebilir ama faiz ödemelerinden vazgeçilemez. Bu politikanın kod adı mali disiplindir! Panzehiri, dış borçların ve ihtiyacı kanıtlayan küçük tasarrufçu haricinde iç borcun reddedilmesidir.

Güven: Bu zehirli kavram iktidarın tüm politikalarının yerli ve yabancı sermayenin çıkarlarına uyumlu hale getirilmesidir. Döviz kurundaki dalgalanmalar ve yükselen faizler her daim bir güven

bunalımına bağlıdır ve mevcut iktidar uluslararası ve yerli sermayeye güven vermekle sorumlu tutulmalıdır. Panzehiri, uluslararası ve yerli sermayenin ekonomiyi ayağa kaldıracak bir güç değil, krizi yaratan ve bedelini halka ödetmeye çalışan bir sosyal güç olduğunun halka kavratılmasıdır. Sermayeye güven vermek değil, işçi ve emekçi halkın kendi gücüne güvenmesini sağlamaktır.

Yapısal reformlar: Adı reform kendisi gericiliktir. Emek piyasasının esnekleştirilmesi, özel istihdam büroları adı altındaki işçi simsarlığı şebekelerinin etkinleştirilmesi, başta kıdem tazminatı olmak üzere işçi sınıfının haklarının kırılmasıdır. Panzehiri, ancak

yedek işsizler ordusunun varlığı ile yaşayabilen emek piyasasının yerine çalışma hakkının getirilmesidir. Tüm çalışanlara mutlak iş güvenliği sağlanması, ücretlerde azalma olmaksızın iş saatlerinin azaltılarak var olan işlerin paylaşılması ve işsizliğe son verilmesidir.

Uzlaşma ve fedakârlık: Uzlaşma, büyük işçi ve emekçi kitlelerinin, yani nüfusun yüzde 99'luk çoğunluğunun yüzde 1'lik sömürü azınlığa boyun eğdirilmesidir. Fedakârlık ise işçilerin, emekçilerin, yoksulların yaptığı; patron sınıfının ise hakkında konuştuğu şeydir. İşten çıkarmalar sermaye açısından emek verimliliğini belirli bir düzeyde tutmanın gereğidir. İşçiler açısından ise düpedüz açlık ve sefalet anlamına gelmektedir. İşçileri işten çıkarmakla tehdit edip sıfır zamma ya da haklarının kırılmasına razı etmek burjuvazinin dilinde fedakârlıktır. Aynı burjuvazi yüksek enflasyon orta-

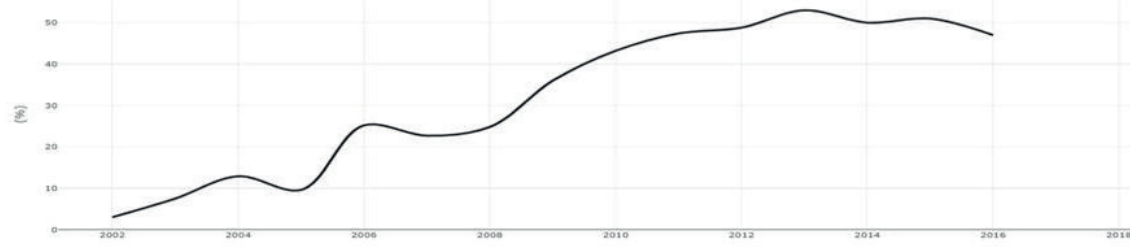
mında, alım gücü düşse bile eskiye göre yüksek görünen zamlar yaptığında ise bunu kendi cömertliği ve fedakârlığı olarak sunmaktadır.

Özette burjuvazi her daim acı reçeteleri, zehirli şekerlemelere sararak yutturmaktadır. Dolayısıyla da sermaye ile orta yol bulunamaz. Krizin temelinde yatan özel mülkiyete ve piyasa ilişkilerine yani sermayenin hayat kaynağına dokunmadan, geniş emekçi kitleleri lehine hiçbir çözüm üretilemez. Bu nedenle burjuvazinin zehirli uzlaşma ve fedakârlık söylemlerine karşı panzehirimiz sınıf mücadelesi ve sınıf siyaseti olacaktır.

Borç batağında son durum

HANEHALKI HARCANABİLİR GELİR İÇERİSİNDE BORÇ ORANI

2017 3.çeyrekte hanehalkı harcanabilir gelir içerisindeki borç oranı %47'dir.

KAYNAKLAR

Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu
T.C. Merkez Bankası- Finansal İstikrar Raporu

Türkiye'deki ekonomik krizin en önemli yönlerinden biri aşırı borçlanmadır. Özel sektörün uzun vadeli borcu devasa bir miktar olan 220 milyar dolar seviyesine ulaşmış durumda ve bunun 44 milyar dolarının 2019'da ödemesi gerekiyor. Türk Lirası'nın değer kaybı eğer ihracatçı değilse gelirlerinin döviz cinsinden azalması demek. İhracatçı sektörler özellikle Türk Lirası ile ödeme yaptıkları iş gücü maliyetlerinden avantaj elde ediyor ancak ara malları ithalatı ve enerji fiyatlarındaki

artış dolayısıyla maliyetlerde ciddi bir artış da söz konusu. Bu durumda borcu borçla kapatmaktan başka çare yok. Ancak artık yurtdışından borç bulmak eskisi kadar ucuz değil. Akbank Eylül ayında neredeyse 1 milyar dolara yakın sendikasyon kredisi (uluslararası bankalardan alınan kredi) alınca kadar akla karayı seçti. Parayı buldular ama bir sene önceki nazaran tam 2 katı fazla maliyetle.

Özel sektörün durumu bu. Peki devletin durumu çok mu iyi? AKP iktidarına bakarsanız öyle.

Kamu borcunun milli gelire oranının yüzde 35 düzeyinde olması ile övünüyorlar. Bu oranı AB'nin yüzde 85'lik, ABD'nin yüzde 105'lik oranlarıyla karşılaştırıyorlar. Oysa esas sorun Türkiye'nin borçlanma maliyetindedir. Nitekim Türkiye devleti Ekim ayında 2 milyar dolarlık 5 yıllık devlet tahvillerini yüzde 7,25 faizle ihraç etti. Yüksek kamu borçları emperyalist merkezler açısından da ciddi bir sorun başlığıdır ancak reel olarak neredeyse sıfır faizle borçlanabilen bu ülkelerle

karşılaştırma yaparak Türkiye'nin kamu borçlarının risk yaratmadığını söylemek doğru değildir.

Sonuçta hem özel sektörün hem de devletin borç yükünün birinin sırtına yüklenmesi lazım. Ne patronlar bu yükü sırtlamaya niyetli ne de iktidar... Planları tüm yükü halkın sırtına yüklemek. Halk ise zaten boğazına kadar borca batmış durumda. 570 milyar lirayı aşan tüketici, konut, taşıt kredileri ile kredi kartlarından oluşan hanehalkı borcu var. Halkın harcanabilir geliri içinde borcun oranı 2002'den bugüne istikrarlı şekilde artarak yüzde 5'lerden yüzde 50'ye varmış durumda. Harcanabilir gelir içinde borç oranının artışı halkın geçemediğinin bir göstergesidir. Emekçileri kıt kanaat geçinecek ücretlerle çalıştıran, Koç'u, Sabancı'sı ile bu ülkenin üretim yapan burjuvalarıdır.

Halkı borçlandıran da bu burjuvaların bankalarıdır. Vatandaş, Koç'un Yapı Kredi Bankası'ndan aldığı tüketici kredisi ile Arçelik'ten ev eşyası alıp çocuğuna çeyiz düzmüştür. Sabancı'nın Akbank'ından kredi kartı almış, CarefourSA'dan market alışverişi yapmış, yine Sabancı'nın Pegasus şirketinden uçak bileti almış, al-

dığı konut kredisi ile Sabancı'nın ürettiği çimento ile yapılan evleri satın almıştır. Şimdi bir de kendi borçlarının yükünü işçi ve emekçilerin sırtına yüklemek istiyorlar.

Nasıl mı yapacaklar? Maliyetleri düşürmek için işçi çıkartıp kalanları daha fazla çalıştıracaklar. İşçi ve kamu çalışanlarının ücretlerini enflasyona ezdirip fiilen aşağı çekecekler. Şirketlerin ve bankaların batmasını kamu kaynaklarını yağmalayarak elde edecekler. Patronların iktidarı da bu saldırıya karşı direnecek ve mücadele edecek işçi ve emekçileri bastırmak için inşa ettiği istibdad rejimini kullanacak. Elbette ki işçi sınıfının da eli armut toplamayacaktır. İşçi sınıfı örgütlü ve birlik içinde hareket ederse tüm bu saldırıları püskürtecek ve krizin faturasını krizi yaratanlara ödeyecek güçtedir.

Yüzde 10 indirim aldatmacası: Önce marketlere sonra ücretlere!

Hükümet Eylül ayı tüketici enflasyonunun aylık yüzde 6,30, yıllık olarak da 24,52 olarak açıklanmasının ardından harekete geçti. Tüketim malları üreten şirketler başta olmak üzere herkesin ürünlerine yüzde 10 indirim yapmasını "tavsiye" eden bir kampanya başlattı. TOBB da 400 ürünün bir liste yayınlayarak bu "tavsiye" kararını üyelerine bildirdi. "Tavsiye" kelimesi önemli çünkü iktidar piyasa kurallarını aşır fiyatları müdahale ettiği izlenimi

vermemek için kırk takla atıyor. Oysa olması gereken, halkın hayat pahalılığı dolayısıyla en temel tüketim mallarına ulaşamadığı durumda iktidarın fiyatlara doğrudan müdahale etmesidir. Ancak bunu sadece sermayeye güven vermek gibi bir yükümlülüğü olmayanlar yapabilir. Erdoğan gibi her daim piyasa ekonomisine sadık kalacağına dair yeminler edenler değil.

Ancak meselenin bir başka boyutu daha var. O da indirim kampanyasının arkasındaki sinsî plan.

TÜİK'in açıkladığı enflasyon rakamları sadece bir istatistikten ibaret değil. Toplu sözleşmeler gereği enflasyon rakamı kamu çalışanlarının (memurlar) ve toplu sözleşme kapsamında çalışan işçilerin alacağı enflasyon farkı zamlarını doğrudan etkiliyor. Örneğin 2018 yılının ilk altı ayında enflasyon yüzde 9,17 olunca memurlar yüzde 4 olarak beklenen enflasyonun üzerindeki 5,17 puanlık enflasyon zammını fark olarak aldılar. İkinci altı aylık dönem

için enflasyon farkının ne olacağı yılın son üç ayındaki gelişmelerle belirlenecek. Sadece Eylül ayında enflasyon yüzde 6,30 oldu, başını kaldıran enflasyonun yıl sonuna doğru yüzde 30'a varması işten bile değil. Kalan üç ayda bir şekilde enflasyon istatistikleri geri çekilmezse daha yüksek bir enflasyon farkı ücretlere yansiyacak. Ve... İndirim kampanyası ilan ediliyor hem de ne kadar süreyle? Bildiniz! 3 Aylık!

Özellikle enflasyon hesaplamalarında kullanılan sepetin içindeki ürünlerde yapılan yüzde 10'luk indirim istatistikleri belirli bir miktar aşağı çekecektir. Ancak 3 ay sonunda çok gerilmiş bir yay gibi fiyatlar tekrar yuka-

rı çıkar. Neden mi? Çünkü aynı Eylül ayı rakamlarında üretici fiyatlarının yüzde 46 seviyesinde arttığı açıklanmıştı. Bunun anlamı üretim maliyetlerinin çok daha hızlı artmış olması ve fiyatları gelecek aylarda daha da yukarı çekmesidir. İndirim kampanyasının üretim maliyetlerine hiçbir etkisi yok. Dolayısıyla kampanya biter bitmez maliyet artışları etkisini gösterecek. Buna şirketlerin yüzde 10'luk indirim dolayısıyla yaşadığı kayıpları telafi etme çabası da eklenecek ve fiyatların çok daha hızlı bir şekilde yükseldiğini göreceğiz. Tabii ki memur ve işçi zamları düşük hesaplanan enflasyon verileri üzerinden yapıldıktan sonra!

Mustafa Kemal Coşkun

Sosyalist sınıf politikası

Neredeyse her seçimin ardından işçi, emekçi ve yoksul kesimlerin neden kendi çıkarlarına uygun davranmadığı, hatta tam da tersine neden kendi çıkarlarının karşısında olan partilere oy verdikleri sorusu özellikle sol cenahın gündemini meşgul eder. Bundan daha da önemlisi, hangi fraksiyondan olursa olsun sol çevrelerin önemli bir kısmı bu soruyu "cahillik", "bilgisizlik", "yanlış fikirler" biçiminde yanıtlar. Bunun anlamı, işçi ve emekçilerin ister gazete ister televizyon isterse başka araçlarla olsun ideolojik bombardimana maruz kalması dolayısıyla "zihinlerinin" yanıltılmasından, toplumsal gerçekliğe ilişkin çarpık ve bozulmuş bilgiler edinmiş olmalarından başka bir şey değildir. Böyle olunca işçi ve emekçilerin politik tercihleri ile maddi çıkarları arasındaki ilişki ya hiç görülmez ya da ikinci plana atılır. Buradan yola çıkarak da kitlelere cahil sıfatı yakıştırılır. Meseleye böyle bakmanın ortaya çıkardığı daha önemli bir sorun, sol partilerin kitlelere yönelik politikalarını da bu bakışa göre biçimlendirmesinde yatar.

Bir kere ideoloji, yanlış fikirler demek değildir. İnsanlar, maddi koşullardan ve deneyimlerinden bütünüyle yanlış sonuçlara ulaşmazlar. Cahillikleri ve bilgisizlikleriyle politik tavır geliştirdiği düşünülen şu dışarıdaki insanlar, en azından bizim bildiklerini zannettiğimizden daha fazla şey bilebilirler. Yani deneyimlerinden bir takım sonuçlar çıkarırlar, üstelik bu bildikleri de bütünüyle yanlış değildir. Herkesi cahillik ya da bilgisizlikle suçlamak bizi hiçbir yere ulaştırmaz.

Eğer böyleyse, ideoloji meselesi sadece insan zihnine ilişkin, insan bilincinin değiştirilmesi ile ilgili bir şey değil, maddi gerçekliğin tersine çevrilmesi, yani doğrudan insanların deneyimleriyle, maddi yaşam koşullarıyla ilgili bir şey demektir.

Buradan ulaşacağımız sonuç şudur: Eğer işçi ve emekçilerin maddi yaşam koşullarına, gündelik hayatlarına ilişkin bir şey söylemiyorsanız, yani onların gündelik maddi çıkarlarına ya da gündelik hayatlarına değecek bir şey önermiyorsanız, hepsini bir salona toplayıp sosyalizm propagandası yapmanız hiçbir işe yaramaz demektir. Dolayısıyla işçi ve emekçiler, gerek iktidarın doğrudan doğruya uyguladığı politikalarla, gerek cemaatler ve kendisine yakın toplum örgütleri aracılığıyla, şu ya da bu biçimde işçi ve emekçilerin gündelik maddi çıkarlarına yanıt verdiği için o iktidara oy vermekte, onaylamaktadır.

Bu çerçevede, ideolojik mücadele kadar maddi gerçekliğin kendisi de mücadelenin konusu olmak zorundadır, bazen ideolojik mücadeleden daha fazla. Nitekim işçiler, çoğu durumda sosyalizm için greve gitmezler, ama ücretlerinin artması, çalışma koşullarının düzelmesi gibi doğrudan maddi yaşam koşulları ile ilgili olan meseleler yüzünden greve giderler. Politik bilinç böylesi pratikler ve mücadeleler çerçevesinde kazanılabilir ya da işçi ve emekçilere aktarılabilir. Çünkü asgari ücret alan, diyelim dört kişilik bir aileye bakmaya çalışan biri için ekmeğin bir liradan bir buçuk liraya çıkması, soyut bir sosyalizm savunusundan daha önemlidir. Dolayısıyla çubuğu sadece ideolojiye bükmemek, sınıfın maddi çıkarlarıyla beraber düşünmek gerekir.

Bu durumda hazır seçimler de yaklaşırken sosyalistlerin işi, işçi ve emekçilerin maddi çıkar taleplerine bir yanıt vermek ya da maddi çıkarları çerçevesinde örgütlemektir. Bu nedenle DİSK'in "krizi yüzde bir yarattı, bedelini yüzde doksan dokuz ödemeyecek" sloganıyla başlattığı girişim çok önemlidir ve bütün sosyalistlerce desteklenmelidir. Asgari ücretin artırılması, işsizlik fonunun sadece işçiler için kullanılması, ekonomik krizin emekçilerin sırtına yüklenmesi, her şeye zam yapılması vb. Yani işçi ve emekçilerin gündelik hayatta karşılaştığı bütün somut sorunlar onları örgütlemenin aracı olabilir, olmalıdır.

Tam da bu nedenle sağcı, muhafazakâr, dindar, milliyetçi vs. olmasını gerekçe gösterip işçi ve emekçileri örgütlemekten kaçınan bir sosyalist partinin başarılı olması olanaklı değildir.

Patronlar birleşti! Bize Birleşik İşçi Cephesi gerek!

Kapitalist toplum, sömüren patronlar sınıfı burjuvazi ile üreten işçi sınıfının oluşturduğu iki karşıt kutba bölünmüştür. Ekonomik kriz dönemlerinde bu iki karşıt kutbun çelişkisi ve mücadelesi ise en çıplak haliyle ortaya çıkar ve mücadele keskinleşir. Şimdi Türkiye'de böyle bir durumun içerisindeyiz. Ekonomik kriz ortamındaki keskin sınıf mücadelesine patronlar önceden hazırlanmış ve birleşmiş bir şekilde giriyor. İşçi sınıfı da bundan geri kalmaz kalmamalıdır. Saflarını bir birleşik işçi cephesinde sıklaştırmalıdır.

Patronların birleşik cephesi

Patronlar cephesi kriz hazırlıklarını çok önceden yapmıştır. AKP iktidarı tarafından 2012 yılında kabul edilen Ulusal İstihdam Strateji Belgesi, sermayenin çalışmada esneklik ve güvencesizlik politikasının hükümet programı haline getirilmesidir. Bu kapsamda sendikal alandaki taarruz ile işçi sınıfının kolu kanadı kırılmış, Özel İstihdam Büroları kurulmuş, sıra kıdem tazminatı hakkının gasp edilmesine ve krizin faturasının hayat pahalılığı ve işsizlikle emekçi halka ödetilmesine gelmiştir.

2017 anayasa değişikliği referandumu günü tam saat 5'te sandıklar açılmadan TÜSİAD bir muhtıra yayınlamış ve sonuç ne olursa olsun iktidarın izleyeceği politikanın çerçevesini çizmiştir. Bu muhtıra ile Merkez Bankası bağımsızlığı, piyasa kurallarının dışına çıkılmaması, kamu kaynaklarının sermayeye kaynak yaratmak için kullanılması, esnek çalışma ve işçi sınıfının haklarının kırılmasını öngören yasal reformlar bir program olarak belirlenmiştir.

Nitekim bugün AKP'nin kriz sürecinde izlediği politikalar da; CHP'si, MHP'si, İyi Parti'si ile burjuva muhalefetinin iktidara öneri ve eleştirileri de hep sermayenin programı çerçevesinde olmuştur. Yani patronlar ve partileri arasındaki farklar ne olursa olsun, rekabette yeri geldiğinde birbirlerinin adeta gözlerini oysalar da iş sermayenin sınıf çıkarlarına geldiğinde birleşmektedirler. Patronların birleşik cephesi hem iktidarı hem muhalefeti içine çeken bir girdap oluşturmuştur. İçinde sol partilerin bulunduğu HDP'nin ekonomi programı bile TÜSİAD'ın çizdiği çerçevede içinde kalmaktadır.

Haklarımızı savunmak ve hürriyet için işçilerin birliği

İşçi sınıfı saldırı altındadır. Ama aynı zamanda, ekonomik ve siyasal krizlerle çalkalanan Türkiye'de kötü gidişatı tersine çevirecek yegâne güç de işçi sınıfıdır. Yani işçi sınıfı hem haklarını korumak ve krizin bedelini ödememek için bir savunma cephesi örmelidir hem de istibdadı ve emperyalizme karşı

hürriyet yolunda ulusa öncülük etmelidir. İşçi sınıfı bu büyük görevleri omuzlayabilecek güçtedir. Ancak bunun için birlik ve örgütlülük şarttır. Bir birleşik işçi cephesi elzemdir.

İşçi sınıfı patronlar cephesi karşısında geç kalmış ve hazırlıksız durumdadır. Bu durumu derhal tersine çevirmek için kolları sıvamak gerekir. Kaybedilecek vakit yoktur. Bu yüzden yıllardır başarısızlığı ve yararsızlığı defalarca kanıtlanmış olan CHP'nin arkasında birleşme arayışlarına ya da sınıf politikasından koparak HDP'ye iltihak politikalarına dönülmemelidir.

Türkiye'de birleşik işçi cephesinin inşası sendikalardan başlamak durumdadır. Çünkü siyasal alanda sınıfın geniş kesimlerini kucaklayan ve örgütleyebilen işçi partileri yoktur. İşçi sınıfının devrimci çekirdeğinin güncel görevi ise en geniş emekçi kesimleri bir araya getirecek bir politika gütmektir. Bu durumda hiçbir ayırım olmaksızın tüm sendikaları işçi sınıfının hak ve menfaatlerini savunacak bir eylem birliğine çağırarak atılacak ilk adımdır.

Patron cephesi işçiler arasındaki rekabeti kızıştırıyor: Cevabımız rekabete karşı birlik!

Patronlar cephesi, sendikalar üzerinde de etkili olmaktadır. AKP, CHP, MHP gibi düzen partileri sendikaları kendi arka bahçelerine çevirip bölerek, işçi sınıfını sermayeyle mücadele etmekten alıkoymakta, güçlerini birbirleriyle rekabet ederek tüketmesini sağlamaktadır. Diğer yandan ekonomik kriz özellikle sendikaların tabanından başlayarak karşı yönde bir etki de yaratmaktadır. Her işçi hak ve menfaatlerinin savunulması için sendikaların güçbirliği yapmasının bir gereklilik olduğunun farkındadır. İşçi örgütlenmesinin ve mücadelesinin en yoğun olduğu yerlerde bu eğilim daha da güçlü şekilde kendini göstermektedir. Gebze Sendikalar Birliği'nin tüm konfederasyonlardan işçileri bir araya getirerek bu işçi kentinin meydanında birlik içinde "krizin faturasını ödemeyeceğiz" diye haykırması bunun bir ifadesidir. DİSK'in Türk-İş'le yaptığı görüşmeler ve birlikte mücade-

le çağrısı son derece önemlidir. Bunlar birer başlangıçtır. Güçlendirilmeli, yaygınlaştırılmalı ve konfederasyonun tepe yöneticileri işçinin sesini duymaya ve harekete geçmeye zorlanmalıdır.

Sendikasıız işçiler ve işsiz işçilerin birliği de çok önemli

Sendikasıız işçiler ve giderek sayıları artan işsiz işçiler işçi sınıfının sayıca çoğunluğunu oluşturmaktadır. Bu büyük çoğunluğu birleştirip harekete geçirmeye yaramayan hiçbir girişim yeterince başarılı olamaz. İşçi sınıfının daha büyük kesimlerine örgütlenme ve mücadele için özgüven sağlamak ve güç vermek için sendikaların birliği ilk halkadır.

Sendikasıız işyerlerine sendika sokmak, krize örgütlü bir hazırlığın gereğidir. Patronlar çok korkuyor. Kendilerine dost belledikleri Türk Metal'in bile yeni fabrikalarda örgütlenmesini engelliyorlar. Fabrika önlerinde bu sendikaların direniş çadırları kuruluyor. Bu durum yol gösterici bir işaret olmalıdır. İşten atılmış ve işsiz işçiler asla örgütsüz bırakılmamalıdır. Birleşik İşçi Cephesi sendikali ve çalışan işçilerden ibaret olamaz. Her bir sendika şubesi işten atılmış ve işsiz işçilerin dayanışma ve mücadele evlerine dönüştürülmelidir.

Siyaset masasına işçi sınıfının yumruğunu vuralım

Birleşik İşçi Cephesi sadece ekonomik ve sendikal bir mücadele cephesi olarak kalmaz. Çünkü patronlar cephesi içinde doğrudan siyasi iktidar da bulunmaktadır. Bu yüzden Birleşik İşçi Cephesinin ekonomik ve sendikal hakları savunmakla başlayan mücadelesi er geç siyasallaşacaktır. İşçi sınıfının siyasallaşan mücadelesi burjuva muhalefetinin kanallarına akarsa dağılır ve söner. Birleşik İşçi Cephesi mutlak surette bir işçi sınıfı partisinin yükselişine vesile olmalıdır ve olacaktır. Zira işçi sınıfı ve patronlar sınıfı arasında uzlaşma zemini yoktur. Ya patronlar işçi sınıfına diz çöktürecek ya da işçi sınıfı patronları ve onların düzenini dize getirecektir. Dolayısıyla Türkiye'de bir işçi sınıfı partisi ya devrimci olacak ya da hiç olmayacaktır.

Yeni McKinsey zilleti: İşkenceci CIA başkanı da kim oluyor?

CIA başkanı Gina Haspel Türkiye'ye geldi. Amaç bütün dünya tarafından biliniyor. Cemal Kaşıkçı'nın Suudi Arabistan'ın İstanbul'daki başkonsoloslukunda öldürülmesi hakkında Türk polisinin ve istihbaratının elinde bulunan delilleri incelemek. İlk soru şu: Ne sıfatla? CIA, Birleşmiş Milletler üyesi 200 küsur devletten herhangi biri olan Amerika Birleşik Devletleri'nin dış istihbarat örgütüdür. Hangi uluslararası hukuk kuralı, ABD'nin istihbaratına Türkiye Cumhuriyeti makamlarının topladığı delilleri inceleme yetkisi verir?

Ardından ikinci soru geliyor: Bir cinayetin delillerini işin uz-

manları inceler. İstihbarat örgütünün başkanı bavalunda kriminal soruşturmalarda kullanılan sayısız ileri teknoloji ürünü cihaz, aygıt, solüsyon ve başka tür teçhizat ile mi gelmiştir? Kendisi eski cinayet masası "dedektifi" midir? CIA neden bu işlerde uzman olan görevlilerini göndermekle yetinmemiş, CIA başkanı gibi ABD'nin en üst kademe görevlilerinden birini yollamıştır? (O kadar üst kademe ki artık oradan doğrudan Dışişleri Bakanlığı'na bile geçilebiliyor. Şimdiki Dışişleri Bakanı Michael Pompeo, halen CIA başkanı olan Gina Haspel'in selefidir.) Sorunun cevabını biz verelim: ABD Suud devletini ve özellikle de

veliaht Muhammed bin Selman'ı korumak ve kurtarmak istiyor. Bunun için gelmiştir CIA başkanı: Delil pazarlığı yapacaktır!

Üçüncü soru şu: Ulus devletler dünyasında her ülkenin kendi güvenliğini korumak için başkalarıyla paylaşmayacağı sırlar vardır. Cemal Kaşıkçı olayı gibi son derece yüksek düzeyde güvenlik sorunu olan bir olayda deliller bir mahkemeye sunulmak dışında nasıl dışarı açılıyor? Hem de emperyalist ABD'nin kötü şöhretli istihbarat örgütü CIA ile nasıl paylaşılıyor? Siz mi emperyalizmle mücadele edeceksiniz? Yeni Şafak'ın pek heyecanlı başyazarı İbrahim Karagül, artık iki yılı aşan bir sü-

redir Türkiye'nin ABD ile savaşta olduğunu yazıyor. Savaşmakta olduğunuz düşmana sır mı verilir mi?

Üstüne üstlük, CIA başkanı Gina Haspel kötü şöhreti bütün dünyaya yayılmış bir işkenceci- dir. 11 Eylül sonrasında oğul Bush yönetiminde ABD'nin dünyanın dört bir köşesinde kurduğu merdivenaltı işkencehanelerde Müslüman militanlara bizzat işkence uygulamalarına nezaret etmiştir. Tayland'da fiziksel işkenceye nezaret ettiği geçtiğimiz Ağustos ayında gizliliği kaldırılan bazı belgelerle kanıtlanmıştır

İşkenceci CIA başkanı Türkiye'den defolup gitmelidir. 50 yıl önce Vietnam halkına işkence eden, köylerinin yakılması emrini veren Robert Komer, ardından büyükelçi olarak yollandığı bu topraklardan devrimcilerin mücadelesi ile kovulmuştur. Şimdi de işkenceci CIA başkanı kovulmalıdır.

Yeni bir McKinsey zilleti ile karşı karşıyayız. McKinsey Türkiye maliyesini denetlemek için çağırılmıştı. CIA başkanı da Türkiye'nin adalet sistemini denetlemek için geldi. Ya zillet, ya hürriyet!

Ekonomik kriz, çıkmaza giren dış politika, çatırdayan ittifak

Bahçeli ile Erdoğan'ın ittifakı uzun bir süreden sonra derin bir sarsıntı ile tam orta yerinden çatladı. Henüz köprüler tam atılmamış değil. Bahçeli MHP grup toplantısında yerel seçimlerde ittifak yapmayacaklarını açıkladıktan sonra Cumhurbaşkanlığı'nın devam ettiğini söyledi ancak Erdoğan ve Bahçeli'nin yol arkadaşlığının artık pamuk ipliğine bağlı olduğuna hiçbir kuşku yok.

Bahçeli ittifakın devamı için, bugüne kadar bir ölçüde var olan iktidar ortağı muamelesinin sürmesini istiyor. Daha önce bir dizi kriz anında Erdoğan'ın önünü açan hamlelere imza atan Bahçeli, şimdi de tam tersine Erdoğan'ın iktidardaki pozisyonunu derinden sarsabileceğini göstermek istiyor.

Çatışmanın görünen yüzü

Bahçeli'nin Erdoğan'a karşı sert çıkışlarının ve yerel seçimlerde ittifakın bittiğini açıkladığı coşkulu grup toplantısının ardından MHP grubu Bahçeli'nin istediğinden de daha fazla ileri gitti. Muhalefetin verdiği "emeklilikte yaşa takılanlar" önergesi lehinde oy kullandı ve bu önergenin meclise gelmesini sağladı. AKP-MHP ilişkilerinde pazarlık aşamasından açık bir savaşa bu kadar hızlı ve kontrolsüz bir geçiş Bahçeli izin vermedi. Bahçeli, meclisteki oylamada MHP grubunun önergenin reddedilmesi için çekimser kalmasını sağladı. Grup Başkanvekili Erhan Usta'yı da görevden aldı. Sonuçta Bahçeli istediğini aldı. Bu oylama AKP'ye hem MHP'nin meclisteki kilit rolünü hatırlattı hem de Bahçeli'ye pazarlıklarda büyük bir koz verdi.

Nitekim ittifak açısından kriz

oluşturabilecek diğer bir adım da MHP'nin Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı adayının Melih Gökçek olacağına basına sızdırılması ile geldi. MHP açısından bu hamlenin Ankara'yı almaktan daha çok AKP'nin Ankara'yı kaybetmesini sağlamaya yönelik bir motivasyon taşıdığı açık. Gökçek'in MHP'den aday olma olasılığının AKP saflarında en az meclisteki oylama kadar tedirginlik yarattığı görülüyor. Bahçeli meclis oylamasında ittifakın hatırına bir krizi engellemiş oldu ama bir dahaki krizde, örneğin Gökçek'in adaylığı ile ilgili aynı şekilde davranıp davranmayacağı konusunda da Erdoğan'ın önüne koskoca bir soru işareti bırakmış durumda.

Bahçeli ile Erdoğan'ı adeta bir restleşmeye iten tartışma MHP'nin af önerisi üzerine yaşandı. Af tartışmasının temelinde MHP'nin Alaattin Çakıcı'yı çıkararak AKP ve Erdoğan'ın yeraltı kolu haline gelen Sedat Peker'i dengeleme çabası olduğunu yazmıştık. Dolayısıyla af tartışması üzerinden AKP ve MHP arasında gerilimin tırmanması şaşırtıcı olmamalıdır. Öte yandan af tartışmasının yanında, Katar uçağı meselesinde Erdoğan'ın içine düştüğü savunulamaz konumdan Bahçeli'nin sıyrılmaya çalıştığını, Brunson'ın serbest bırakılması ile MHP'nin eleştirilerinin yüksek sesle ifade edilmeye başladığını, Danıştay'ın "Andımız" kararı dolayısıyla da iki partinin kamuoyu önünde tartışmaya başladığını görebiliyoruz. Bu başlıklar AKP ve MHP gerilimini tek başına yaratmış değildir. Daha köklü ve yapısal sorunların tezahürleridir.

Krizin altındaki sebep ekonomide ve dış politikada girilen çıkmazdır

Bahçeli'nin Brunson'ın serbest kalmasını eleştirmesi Amerikan karşıtlığından değildir. Tam tersine Bahçeli McKinsey anlaşmasını militanca savunarak emperyalist zilletin ortağı olduğunu kanıtlamıştır. Aynı şekilde Erdoğan'ın ve partisinin "Andımız" tartışmasında Türk milliyetçiliği ile polemige girmesi onları bir anda Kürt halkının dostu haline getirmemektedir. Siyasette taşları yerinden oynatan etkenin ne olduğu AKP-MHP ve Erdoğan-Bahçeli ilişkilerine bakarak anlaşılabilir. AKP ve MHP arasındaki ayyuka çıkan gerilim sonuçtur. Sebep kapitalizmin batak temeli üzerine inşa edilmeye çalışılan istibdad rejiminin ekonomide ve dış politikada tam bir çıkmaza girmiş olmasıdır. Danıştay'ın "Andımız" kararından, Cumhurbaşkanlığı'nın çatırdamasına kadar "neden bugün?" sorusunun cevabı işte bu çıkmazdadır.

Ekonomik kriz kendi gelişim temposu içinde iniş çıkışlar göstermektedir. Ancak istibdad rejiminin özel mülkiyete asla dokunmayan ve uluslararası sermayenin koyduğu kuralları çiğnemeye

özen gösteren ekonomik politikasının en ufak bir başarı şansı yoktur. Dış politikada ise Suriye politikası Davutoğlu sonrasında bir uçtan öbür uca savrulurken sonuçta aynı çıkmaz sokaklara yeniden sürüklenmiş durumdadır. Her iki alanda da dümeni giderek daha dolaysız biçimde sermayenin ve emperyalizmin eline vermekte olan istibdad rejimi hem ülkenin hem de kendisinin geleceğini belirlemede inisiyatif elinden kayırmaktadır.

İstibdad rejimin çelişkileri yeni sarsıntılar yaratabilir

Bu durum tüm siyasetin genelinde ve iktidar cephesinde merkezkaç eğilimleri arttıracaktır. Erdoğan'ı muktadir bir tek adam olarak görenler için bu gelişmeyi anlamlandırmak zor olabilir. Ancak Türkiye'de yeni kurulan yapının, askerinin ve Susurluk derin devletinin iktidar ortağı yapıldığı bir yarı askeri rejime doğru evrilmiş olduğunu söyleyen bizler için bu gelişme şaşırtıcı değildir. Tam tersine AKP-MHP arasındaki gerilim zaman içinde Türk siyasetinde uzun zamandır enerji biriktiren fay hatlarının yaratabileceği sarsıntılar yanında sadece küçük bir öncü sarsıntı niteliğindedir.

Boş beklentiler değil, bağımsız sınıf siyaseti

Böylesi bir süreç girenken sol açısından bir kez daha hâkim sınıflar arasındaki çatışmalar içinde kaybolup gitme tehlikesi had safhadadır. Bahçeli'nin çıkışından "yurtsever" bir AKP karşıtı muhalefetin yelkenlerini dolduracak bir rüzgâr bekleyenler kadar AKP'nin "Türkçü" "Andımız"a karşı çıkıp yeni açılımlara yöneleceğini bekleyenler de yanılacaktır. MHP dün Amerikancıydı, bugün Amerikancı olacaktır! AKP'nin açılımları dün de petrol açılımıydı yarın da öyle olacaktır. Eğer bir kez daha bir masa kurulur ise o masada Kürt hareketinin tasfiye edilmesi çabası savaş yerine diyalogla sürdürülecektir ve mutlaka masanın başında emperyalizmin sandalyesi hazır tutulacaktır. Ekonomik ve siyasi krizler istibdad cephesindeki çatlakları genişlettikçe, bu çatlaklar CHP'sinden İyi Partisi'ne hazırda tutulan Amerikan muhalefetinin kuvvetleriyle kapatılacaktır.

Ufuktaki fırtına bulutları işçi sınıfının ve ezilenlerin sermayeye, emperyalizme ve istibdada karşı bağımsız bir siyasetle güçlerini birleştirmesi için yeni bir uyarı olarak değerlendirilmelidir.

2023 Eğitim Vizyon Belgesi:

İçerik boş şapka

Milli Eğitim Bakanı Ziya Selçuk, 23 Ekim günü Cumhurbaşkanlığı'nda "2023 Eğitim Vizyon Belgesi"ni açıkladı. Açıklamadan çok önce, yeni bakanla birlikte bu yeni vizyon belgesinin eğitimde çığır açacağı beklentisi yaratılmıştı ki bakan daha konuşmasının başında "Bana şapkadan tavşan çıkaracakmış gibi bakmazsanız sevinirim" diyerek beklentilerin yersiz olduğunu, pek de bir şeyin düzelmeyeceğini ifade etmiş oldu. Hatta ertesi gün konuk olduğu Anadolu Ajansı programında daha da ileri giderek "Geldiğim gün çok yüksek bir beklenti oluştu. Hiçbir vakte bulunmadan, kelime sarf etmeden böyle büyük bir beklenti oluşması benim sorumluluğum değil" dedi. Göreve ilk geldiği günden bu yana buna benzer açıklamalar yapıp duran bakan, kendisinin bu çürümüş sistemi düzeltecek yetkiye de kapasiteye de niyete de sahip olmadığını defalarca dile getirdi.

Okullar arası imkan farklılıkları azalacak, öğretmen eğitimleri geliştirilecek, sınav baskısı azalacak, okul öncesi eğitim zorunlu hale getirilecek, dersler hafifletilip tenefüsler arttırılacak gibi genel olumlu ifadeler içeren yeni vizyon belgesi de zaten bakanı doğrular nitelikte. Belgenin bütününe baktığımızda, bunların hayata geçmesinin imkansız olduğu anlaşılıyor.

Eğitimde piyasalaşma son sürat

Belgede, özel eğitim kurumlarıyla işbirliğinin arttırılacağı,

haksız rekabetin önleneyeceği gibi ifadeler yer alırken devlet okullarının finansmanı için de bağış, döner sermaye ve içeriği net olmamakla birlikte özel sektör-sivil toplum işbirliği vurgusu yapılıyor. Buradan da anladığımız, devletin özel okullara teşviki devam ederken devlet okulları da velilerden topladıkları parayla kendi yağında kavrulacak, devletten ödenek almamaya devam edecek. Böylece okullar arası imkân farklılıklarının azalmak şöyle dursun, daha da derinleşeceğini tahmin etmek zor değil. Belgede ayrıca "Öğrencilere okurken çalışma fırsatı verilecek" ifadesi yer alıyor. Bu "fırsat"tan zengin aile çocuklarının faydalanmayacağı kesin. Okullar arası farklar derinleşirken, bu farklar öğrencilerin geleceğinde son derece belirleyici hale gelirken, elemeci sınav sistemi ve beraberinde sınav stresinin ortadan kalkması da pek mümkün gözüküyor.

Eğitimin özelleştirilmesi eğitimin ana politikası iken, 2019 yılı için eğitim yatırımlarına ayrılan bütçenin neredeyse yarı yarıya azaldığı da göz önünde bulundurulursa okul öncesi eğitimin zorunlu hale getirilmesi de mümkün değildir. Zira bu hedef ilk defa konulmuş değil, tam on yıldır bakanlığın önündedir. Ancak bütçe yetersizliğinden ilerleme kaydedilememiştir.

Boş kalan imam hatipler aynen devam

Eğitimin son yıllardaki absürt sorunu ise ortaöğretimde ısrarla

imam hatip haline getirilen okulların boş kalması, diğer okulların ise kalabalık mevcutlarla baş etmek zorunda kalmasıdır. Bu sorunun çözümü son derece basitti: İhtiyaç fazlası imam hatipler ihtiyaç olan okul türlerine dönüştürülecekti. Ancak vizyon belgesi imam hatipte ısrarcı olunacağını, bu okullara öğrenci teşviki için türlü yollar bulunacağını, özel konularının devam edeceğini anlatıyor. Böylelikle okullar arası eşitsizliğin ortadan kaldırılması hedefi bir darbe daha alıyor.

Öğretmenler değil, düzeniniz "kalitesiz"

Bu saydığımız problemlerin üzerini örten, hatta allayıp pullayıp çözüm olarak gösteren vizyon belgesi eğitimdeki yozlaşmanın faturasını yine öğretmenlere kesiyor. Öğrencilerin geleceksizliği, kalabalık sınıflar, öğretmeni eksik, fiziki koşulları yetersiz okul-

lar, müfredatın bozukluğu öğretmenin suçuymuş gibi gösteriliyor. Öğretmenlerin yetersizliğinden bahsediliyor. Buna çözüm olarak öğretmen adaylarına ancak atandıktan sonra pedagojik formasyon vermeyi uygun görüyor. Bir de üzerine alay eder gibi öğretmenlere sözleşmeli, güvencesiz, özlük haklarından yoksun çalışma vadediyor.

MEB'in kendi verilerine göre ülke genelinde 117 bin öğretmen açığı bulunuyor. Bu açık, öğretmen olarak üniversitelerinden mezun olmuş öğretmen adaylarının atanmasıyla değil, bu işi yapması için açıköğretim ve iki yıllık da dahil herhangi bir yüksek öğrenim diploması göstermesi kafi olan ücretli öğretmenlerle o da kısmen kapatılıyor. Bu öğretmenler ise mevsimlik işçi gibi ve çok ucuza çalıştırılıyor. Öğretmen "kalitesini" yükseltmek salt kadrolu öğretmenleri eğitmekle

olmaz. Bu konuda samimi olan önce boş kadrolara öğretmenlerin atamasını yapar. Bu da yetmez, kadroyu arttırır ki öğretmen başına düşen öğrenci sayısı azalsın. Öğretmenlerin geleceğini okul müdürünün iki dudağının arasına bırakmaz, kadro ile güvence altına alır ki huzurla mesleğini icra etsin.

Bakanın hakkı var. Göreve ilk geldiği günden beri beklentiyi yükseltenler bu durumdan ders çıkarmalı. Eğitim sistemi ne "eğitici" bakanlarla ne de "ilerici" herhangi bir patron partisinin hükümetiyle düzeldir. Başka kamu hizmetleriyle beraber eğitimin de özelleştirilmesi programı AKP'den önce de vardı, bundan sonra CHP'sinden MHP'sine, İYİ Parti'sine kim iktidarda olursa onların döneminde de olacaktır. İşçi sınıfı, bu programı değiştirecek, halkın yararına düzgün bir eğitim sistemi kuracak tek güçtür!

Sağlıkta şiddetin çözümü:

Piyasalaşmayı çöpe atalım

Türkiye'de sağlık emekçilerine şiddet vakaları her geçen gün daha da artıyor. Bir yenisini geçen ay yaşadık. İstanbul'da özel bir hastanede görev yapan psikiyatri uzmanı Dr. Fikret Hacıosman, 2 Ekim tarihinde eski bir hastasının silahlı saldırısı sonucu yaşamını yitirdi. Bu, son 15 yıl içinde saldırı veya mesleğe bağlı nedenlerle yaşanan 12. hekim cinayeti oldu. Bu cinayet üzerine Türk Tabipleri Birliği (TTB) 10-17 Ekim tarihleri arasında Sağlıkta Şiddet Yasası Nöbetleri düzenledi. Bu nöbetlere Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES) ve Türk Dış Hekimleri Birliği (TDB) destek verdi. İktidar TTB'nin 2014 yılında hazırladığı Sağlıkta Şiddet Yasası Tasarısını görmezden gelmişti.

Piyasalaştırılan sağlık sistemi yerini sağlıksızlığa bıraktı

AKP iktidarının 2003 yılında uygulamaya başladığı "sağlıkta

dönüşüm programı" sağlık hizmetini adım adım piyasa kontrolüne devretti. Bu dönüşüm programıyla hastaneler birer işletmeye dönüştürüldü. Ciddi oranda taşeronlaşma, az kişiyle çok iş, mobbing, performansla göre ücret gibi uygulamalar sağlık emekçilerinin daha fazla sömürülmesinin kapılarını açtı. Tüm bu dönüşümler yalnızca sağlık emekçilerinin daha kötü koşullarda çalışmasına sebep olmadı, halkın aldığı sağlık hizmetinin niteliğini de düşürdü. Özel hastanelere gidemeyen, kamu hastanelerinden randevu alamayan ve sadece hastanelerin acil servislerinde hızlı ve ucuz sağlık hizmeti alabilen halk buraya yığıldı. Acil servislere gelen başvuruların %80'i acil olmayan vakalardan oluşuyor. Sadece bu veri bile bizlere her seçim döneminde ve hastane açılışlarında propagandası yapılan "sağlıkta sefaletten kurtulduk" nutkunun ne kadar büyük bir yalan olduğunu gösteriyor. Sağlık emekçileri do-

lup taşan acil servislere gerçekten acil bir durum sebebiyle gelen hastalarla yeterli şekilde ilgilenmiyor, bu durum da hasta ve yakınında bir öfkeye sebep oluyor. Resmi verilere göre hastanelerde ve muayenehanelerde günde ortalama 30 şiddet vakası yaşanıyor.

Hâl böyleyken sağlıkta şiddet sorununu yalnızca sağlık emekçisinin sorunu olarak algılamamak gerekir.

Sağlık emekçisi ile emekçi halkın ortak çözümü

İktidarın sağlık politikaları, sağlık kuruluşlarında oluşan gerginliği daha da tırmandırıyor. Sağlıkta piyasalaşma projelerinden nasibini alan sağlık emekçileri ile halk karşı karşıya getiriliyor. Sağlık sistemindeki bu çürü-

müşlüğe karşı bağlı oldukları sendika ve birlik fark etmeksizin tüm sağlık emekçilerinin kararlı bir şekilde ortak bir mücadele programı oluşturması gerekiyor. Sağlıkta dönüşüm programı adındaki piyasacı, sermaye dostu; emek ve sağlık düşmanı politika çöpe atılmadan şiddet ve intihar olayları son bulmayacaktır. Şiddet olaylarının son bulmasının yolu eşit, ulaşılabilir, nitelikli ve ücretsiz bir sağlık hizmetinden geçmektedir.

Muhammed bin Selman katiliyle ilişkileri koparın!

Recep Tayyip Erdoğan 23 Ekim günü mecliste Cemal Kaşıkçı cinayeti konusunda bütün dünyanın merakla beklediği bir konuşma yaptı. Konuşmanın en önemli noktası, Erdoğan'ın Kral Selman'a dostça hitap ederek, Velihaht Muhammed bin Selman'ı ondan ayırması idi. Konuşmadaki diğer bütün öteki noktalar ya Suudi yönetimini bu amaçla sıkıştırmak için, ya da Türkiye hükümetinin olayı çok geç soruşturmayla başlamasının ve ABD ile birlikte Suudi devletine zarar gelmemesi için elinden geleni yapmasının üstünü örtmek içindi.

Pazarlık için sorular

Bunu görmek için Erdoğan'ın meclis konuşmasında sorduğu altı soruya bakmak yeter:

*15 kişi o gün neden İstanbul'da toplandı? Yani cinayet önceden planlanmıştı. Bunu dünya âlem zaten biliyor.

* Başkonsolosluk binasının aranmasına neden günlerce izin verilmedi? Suudi devleti Kaşıkçı'yı yoldan geçen birinin öldürdüğünü söylemiyor ki! Devletin içinden güçler öldürdü diyor. Demek ki bunlar delil karartmak istiyordu. Asıl soru, Türkiye hükümetinin bir cinayet ihtimali ayan beyan ortadayken en az bir hafta boyunca kriminal soruşturmaya neden başlamadığıdır.

* Cinayetten sonra neden onlarca tutarsız açıklama yapıldı? Bu da malumun ilamidir. Dünya âlemin zaten sorduğu bir soruyu, cinayetin işlendiği ülkenin cumhurbaşkanının sormasının hiçbir özel anlamı yoktur.

* Cemal Kaşıkçı'nın cesedi neden ortada yok? Demek ki vahşeti saklamak istiyorlar. Ama haftalardır dünya basını "Türk yetkililere" yaslanarak bütün vahşeti açıkladı. Biz Erdoğan'a soralım: Madem bu açıklamaları yalanlanamadınız, neden hükümetiniz vahşeti bütün dünyaya resmen açıklamıyor?

* Suudi yetkililerine göre ceset yerli bir işbirlikçiye verildi. Bu işbirlikçi kimdir? Bu soru sorulmasa Türkiye devletinin ciddiyeti bütün dünyaca sorgulanır. Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı biri cinayette suç ortağıdır. Suud devletinin sanıklar listesinde bu yarıdakçının adı olmadığına göre, sanıklardan en az biri, üstelik

Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı biri elini kolunu sallayarak dolaşmaktadır. Sormayacak da ne yapacaksınız?

* Bu kişiler kimden emir alarak İstanbul'a geldi? İşte esas soru budur. Erdoğan, bu yazının başında söylediğimiz gibi; Kral Selman'a, sorumlu senin velihahtın Muhammed bin Selman'dır iması yapıyor. Çünkü Suud devleti emri Muhammed bin Selman'ın askeri danışmanı General Ahmed el Asuri'nin verdiğini açıklamıştır. Siz "azmettirici danışman" açıklamasına karşı hâlâ "emir kimden?" sorusunu sorarsanız, bunun anlamı "danışmana emri kim verdi?" demektir. Yani parmağınızla Muhammed bin Selman'ı işaret etmektedir!

Tayyip Erdoğan böylece, Gerçek gazetesi sitesinin daha önce de açıkça ifade etmiş olduğu gibi, Katar'a uyguladığı ambargo ile Rabiacılığa ağır bir taarruza geçmiş olan Muhammed bin Selman'ı hedef tahtasına koymuş oluyor.

Büyükelçiyi tutuklayın!

Bir de Kral Selman'a çağrı yapıyor Erdoğan: Cinayetin sanığı olan 18 kişinin Türkiye'de yargılanması için ricada bulunuyor. Bu kadar çelişkiye düşmek olur mu? Siz "Başkonsolosluk binasının aranmasına neden günlerce izin verilmedi?" diye sorduğunuza göre, başkonsolos resmen cinayetin suç ortağı demektir. O zaman neden bir kuş gibi hür memleketine uçmasına izin verdiniz? Şimdi 18 sanığı isteyeceğinize elinizdeki sanığı (ironi odur ki hemen Brunson'ın ardından!) salıverdiniz?

Başkonsolosluğun aranmasına engel olmak delil karartmak demektir. Bu kararı tek başına başkonsolos veremez.

Türkiye'deki Suudi misyonunun başı olan Büyükelçi de sorumludur. Büyükelçiyi sorgulayın, tutuklayın, dava açın!

Muhammed bin Selman'la görüşme

Dedik ki, Erdoğan meclis konuşmasında velihahtı hedef tahtasına koydu. Ama hedef tahtasına koymak başka, yapılması gerekeni yapmak başka. Gerçek gazetesi daha önceki bir yazıda şöyle yazmıştı: "...zayıf ve yıpranmış olan, açığı yakalanmış bir velihahtı iktidarda tutmak Erdoğan'ın işine bile gelebilir."

Salı günü parmağıyla velihahtı gösteren Erdoğan Çarşamba akşamı o kişiyle telefon görüşmesi yapıyor. Birdenbire ne değişti? Bu kadar vahşi bir cinayeti Türkiye topraklarında işleyen bir baş katil ile ne konuşulur?

Cumhurbaşkanlığı'ndan henüz bir açıklama yapılmadı. Ama konunun ne olduğunu Muhammed bin Selman açıkladı: "Suudi Arabistan ve Türkiye arasında çatlak oluşturmak isteyenler var. Kral Selman, ben ve Erdoğan olduğu sürece bunu başaramayacaklar. Her iki ülkenin hükümeti, suçluların cezalandırılması için iş birliklerini ispatlayacaklar."

Doğru söze ne denir? Devrimci İşçi Partisi, Kaşıkçı'nın kayb olduğu ilk günden beri Suudi Arabistan ile Türkiye arasında bir "çatlak oluşturmak" için çalışıyor! Çünkü, daha önce de söylediğimiz gibi, "Türkiye'nin ve Ortadoğu'nun işçi ve emekçi halkının ve ezilen uluslarının çıkarı, bu gerici petrol zengini ağaların yıkılmasındadır, ayakta kalmasında değil!"

Suudi Arabistan ile bütün ilişkiler kesilmelidir!

Sungur Savran

Körfez Arap Cumhuriyeti!

Cemal Kaşıkçı'nın Suudi Arabistan'ın İstanbul Başkonsolosluğu'nda, değme korku filmi yönetmenine parmak ısırtacak bir vahşetle katledilmesi, kendi başına alındığında, sadece bir "uyan!" borusudur. Suudi devletinin ve onunla kader birliği yapmış öteki Körfez ülkelerinin (Kuveyt, Birleşik Arap Emirlikleri, Bahreyn, Umman ve şimdiki çelişkilere rağmen Katar) ne kadar gerici bir devletler sistemi olduğunu ortaya koymuştur bu vahşet.

Marx ile Engels, Büyük Fransız Devrimi'nden 1880'li yıllara, Rus devrimci hareketi ayakları üzerinde doğrulana dek, yani bir yüzyıl boyunca, Rusya'nın Avrupa'nın başındaki gerici belası olduğunu hep vurgulamıştır. 19. yüzyıl Rusya'sı Avrupa için neyse, 21. yüzyılda Suudi Arabistan, Arap dünyası için odur!

Suudi Arabistan, 21. yüzyılda Ortaçağ'ın en gerici devlet biçimlerini sürdüren, bir melik (kral) tarafından mutlakiyetçi tarzda yönetilen, zaman zaman Suud hanedanının mensuplarının bile siyasi nedenlerle kellesini kesen, bunun dışında, asalak bir hanedana ülkenin petrol zenginliğinin kaymağını sunarak halkını aç açığa bırakan bir gericiliktir. İslam'ın en büyük önem taşıyan kutsal yerleri bu ülkede olduğundan, Arap âleminde çok ciddi etkileri vardır. Bütün bunlara tüy diken, İslam'ın son derecede gerici bir yorumuna dayanan bir mezhebin, Vahhabiliğin, petrodollarlarla desteklenmiş nüfuzunun İslam dünyasında yayılmasıdır.

Suudi Arabistan, Asya'nın yoksul ülkelerinden (Sri Lanka, Endonezya, Filipinler, Pakistan vb.) gelen milyonlarca yabancı işçiyi köleler gibi çalıştırır ve sömürür. Göçmen işçiler, Suud vatandaşları gibi sınırların pasaportlarına el konularak, hiçbir hakları olmadan ve her an ülkeden ihraç tehdidi altında, korkunç koşullarda yaşayarak ve beslenerek, hiçbir fazla mesai ödenmeksizin, günde 10-12 saat çalıştırılırlar. Sendika ağza bile alınmayacak bir sözcüktür. Bu ülkenin (ve komşularının) sınıf yapıları, Antik Yunan sitelerindeki gibi, Güney Afrika'nın apartheid sistemindeki gibi, keskin hatlarla bölünmüş bir özellik gösterir.

Suudi Arabistan, kadınların günümüzde hiçbir ülkede görülmedik biçimde baskı altında tutulduğu bir ülkedir. Hanedanın ve burjuvazinin kadınları bile bu baskılardan muzdariptir.

Suudi Arabistan, kendi ülkesinin Şii'lerine ağır baskılar uygulayan bir ülkedir. Ülkenin doğusunda yaşayan Şii nüfusunu önderi Şeyh Nemir el Nemir'i, Arap devrimi dalgasında halk kitlelerine önderlik ettiği için 2016 başında idam etmiştir.

Suudi Arabistan Filistin halkının sömürgeleştirilmesi karşısında rüşveti kelam tarzı çıkışlar dışında hep İsrail'in dostu olmuştur. ABD emperyalizminin, hele bugün Trump çağında, en yakın dostudur. Avrupa emperyalizmiyle, özellikle Fransa'yla, silah alımları sayesinde koyu bir dostluğu vardır.

En önemlisi, Suudi Arabistan Arap dünyasında karşı devrimin merkezidir. 2011-2013 Arap devrimini yenilgiye uğratan esas olarak bu ülkedir. Mısır'ı

parasıyla satın almış, el Sisi Bonapartist diktatörlüğünün arkasındaki ana güç olmuştur. Bahreyn devrimini Körfez İşbirliği Konseyi orduları aracılığıyla ülkeyi işgal ederek bastırmıştır. Yemen devrimini bir "düzenli geçiş" senaryosuyla söndürmeye çalışmış, orada devrimin yerine bir iç savaşın patlak vermesine yol açmış, iç savaş Şii Husilerin başa geçmesine yol açınca, bu ülkeyi sivil, kadın, çocuk, cenaze, düğün demeden bombalayarak, son onyılların en büyük açlık tehlikesiyle karşı karşıya bırakarak ezmeye girişmiştir. Suriye'de sadece ilk altı ay (Mart-Eylül 2011) devrim karakterini taşıyan ayaklanmayı, mezhepçi-tekfirci çeteleri besleyerek, silahlandırarak, finanse ederek dehşet verici bir iç savaşa dönüştürerek yozlaştırmıştır. Kendi ülkesindeki kıpırtıyı Suud vatandaşları halka neredeyse para dağıtarak massetmiştir.

Arap dünyasında halk hareketleri karşıtı en önemli güç olduğunu en son bu yaz Ürdün'de IMF programına karşı halk isyanı sırasında Ürdün meliki İkinci Abdullah'a verdiği finansal destekle söndürerek bir kez daha göstermiştir.

Öteki Körfez ülkelerinin çoğunluğu ise (en başta Kuveyt, Birleşik Arap Emirlikleri ve Katar) Britanya emperyalizminin 20. yüzyıl başında köprübaşı olarak kullanmak amacıyla devlet haline getirdiği balıkçı köylerinin mirasçısıdır. Bunlar hanedan devletleri şeklinde örgütlenmiş petrol-doğalgaz şirketleridir. Aynen Suud gibi rantiyer devletlerdir. Yapay siyasi birimlerdir.

Arap âleminin işçileri, emekçileri ve Ortadoğu'nun ezilen halkları bugünkü esaret düzenini kıracaklarsa, başta Suudi Arabistan olmak üzere bütün Körfez hanedanlarının yıkılması Arap devriminin de, daha genel olarak Ortadoğu devriminin de en merkezi görevlerinden biridir. Arap dünyasına ve genel olarak Ortadoğu'ya emekçilerin ve ezilen halkların çıkarına uygun bir çözüm bulmak bunlar yerinde dururken mümkün değildir. Bu Ortaçağ rejimlerinin yerini mutlaka birleşik bir cumhuriyet, bir **Körfez Arap Cumhuriyeti** almalıdır. İngiliz emperyalizminin kurduğu, ABD emperyalizminin de kullandığı suni devletler (BAE, Kuveyt, Katar) yok olmalı, bu topraklar emperyalist üs ve askerlerden arınmalı, bütün Körfez bölgesinde tek bir cumhuriyet hakları eşitliği sağlanmalıdır. (Burada savunulan programatik bakış açısı bizim şahsi görüşümüz değildir. Devrimci İşçi Partisi'nin Ortadoğu programının bir parçasıdır.)

Bu tarihi atılım, muhtemelen, ancak çok güçlü bir Arap devriminin dışarıdan basıncı ile gerçekleşecektir. Nasır ve Filistin kurtuluş mücadelesi döneminde Arap sömürgecilik karşıtı burjuva devrimi bunu başaramamıştır. Artık bu görev işçi sınıfına ve emekçilerin önderliğine düşüyor. Tahrir Meydanı'nın ve Tunus ve Mısır'ın işçi mücadelelerinin geleceği bu devrime yol gösterecektir. Ama devrim Suudi Arabistan'ı yenemezse, Suud hanedanı devrimi bir kez daha ezecektir.

Şayet devrim kazanırsa, Ortadoğu ve Kuzey Afrika Sosyalist Federasyonu, Körfez Arap Cumhuriyeti'nin de içinde yer alacağı esas kurtuluş yolu olacaktır.

Armağan Tulun

Bir kez daha şiddete karşı öz savunma

2015 yılında Özgecan Aslan vahşi bir şekilde öldürüldükten sonra bütün Türkiye ayağa kalkmış; her yerden, herkesten "bu son olsun" sesleri yükselmişti. Özgecan'ın ardından bugüne kadar Türkiye'de 1.369 kadın daha, çoğunluğu da en yakınındaki, tanıdıkları erkekler tarafından, öldürüldü. 329'u 2018 yılının ilk 9 ayında! Her gün en az 1 kadın! Ve bunlar yalnızca kayıtlı, takip edilen sayılar. Çok daha fazla kadın ise şiddete, tacize, tecavüze maruz kaldı.

Erkek şiddeti, kadınların yaşamlarını ellerinden almaya ya da ölümden de beter bir yaşamı kadınlara dayatmaya devam ediyor. Özgecan Aslan ilk değildi, son da olmadı. Ama bir yandan da bu şiddete karşı kadınlar susmuyor, seslerini yükseltmeye devam ediyor. Hem de her yaştan. En son çarpıcı bir örnek, İstanbul'da Kadriye Moroğlu Anadolu Lisesi'nde yaşanandı. Lisede öğretmeninin tacizine maruz kalan, okul yönetimine yaptığı şikâyet ve başvuruları sonuçsuz kalan bir kız öğrencinin mezun olduktan sonra mahkemeye başvurması sonucu ortaya çıkan olay ve öğretmenin hâlâ elini kolunu sallayarak okulda geziyor olması, okulun öğrencilerini ayağa kaldırdı. Okul, kitlesel ders boykotu ve eylemlerle sarsıldı. Son yıllarda farklı farklı kentlerden, kendi yaşamını savunmak için, kendisi ölmek için şiddetin failini öldüren kadınların haberleri de basına yansıyor. Ama yaşamlarımızı savunmanın ve şiddeti engellemenin yolu tek tek kadınların kendini savunmaya çalışması olamaz. Çünkü erkek egemenliği ve bugünün Türkiye'sinde istibdad rejimi, kadınların haklarına karşı sistematik, örgütlü bir şekilde, şiddeti engellemek için değil faillerini korumak ve aklamak için birlikte hareket ediyor. Lafa gelince kadına yönelik şiddet insanlığa ihanet, pratikte çocuk yaşta evliliklerin önünü açan müftü nikâhı, boşanmak isteyen eşini 40 yerinden bıçaklayanlara iyi hâl indirimi, kendisine tecavüz eden kişiyle zorla evlendirmenin önünü açacak yasa girişimleri...

Erkek egemenliğinin, kapitalizmin ve istibdad rejiminin bu örgütlü birliği karşısında, ancak örgütlü bir mücadele şiddeti engelleyebilir, şiddeti uygulayanların cezalandırılmasını sağlayabilir. Devrimci İşçi Partili Kadınlar, Özgecan Aslan'ın ölümünden hemen sonra 8 Mart'a "şiddete karşı öz savunma örgütlenmeleri" şiarı ile çıkmıştı. Çünkü caydırıcı yasal düzenlemeler gerekli, devlet kadınların yaşamlarını korumakla yükümlü ve bunun için gereken her şeyi yapması için mücadele etmek lazım; ama bugün kadınların kendi yaşam haklarını savunmasının yolu, bu savunmanın meşruluğu temelinde kolektif bir mücadele ve dayanışmanın örülmesinden, yani öz savunma örgütlenmelerinin kurulmasından geçiyor. Çünkü kadına yönelik şiddet devam ediyor ve şiddetin şiddet anında savuşturulmasını sağlayacak kolektif bir güce ihtiyaç var. Şiddete maruz kaldığımızda susmayalım, şiddetin yaşandığı o anda da birlikte hareket etmek "bu son olsun" a bugün belki de en fazla hizmet edecek yöntem.

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü yaklaşıyor. Dominik Cumhuriyeti'nde Trujillo diktatörlüğü tarafından katledilen Mirabel kardeşler anısına, sadece bir anma değil, onların mücadelesini yaşatma günü olarak ilan edilen 25 Kasım, bir kez daha kadına yönelik şiddete karşı mücadeleyi ve "öz savunma örgütleri" şiarını yükselteceğimiz bir gün olsun!

25 Kasım neden Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü?

25 Kasım, "Kelebekler" olarak anılan Patria Mercedes, Minerva Argentina ve Maria Terasa Mirabel isimli üç kız kardeşin ölüm yıldönümü. Mirabel Kardeşler, Dominik Cumhuriyeti'nde Trujillo diktatörlüğüne karşı verdikleri mücadelenin bedelini 25 Kasım 1960'ta yaşamları ile ödediler. Ama basit bir şekilde öldürülmediler. Trujillo'nun askerleri tarafından buldukları araçtan zorla indirildiler, dövüldüler, tecavüze uğradılar ve bir uçurumun kenarından aşağıya atıldılar. Ertesi gün gazeteler "bir kaza" olduğunu yazıyordu.

Erkek egemenliğinin kadın bedenine yönelik en vahşi saldırıları, mücadele eden kadınları sindirmek amacıyla sistematik olarak bugün nasıl kullanılıyorsa o gün de Mirabel kardeşlerin yaşamlarını

elinden aldı. Bu şekilde katledilmeleri, onlar şahsında bütün kadınlara verilen bir gözdağıydı. Mirabel Kardeşler, bu olayın ardından tüm dünyada kadınlara uygulanan şiddetin sembolü oldular. 1981 yılında Latin Amerika'da Kolombiya'da toplanan bir Kadın Kurultayı'nda 25 Kasım, "Kadına yönelik şiddete karşı mücadele ve uluslararası dayanışma günü" olarak önerildi ve kabul edildi. Çünkü onlar sadece uğradıkları şiddetin değil, mücadelenin de sembolüydü. Öldürülenlerinden çok kısa bir süre önce Diktatör Trujillo onları hedef göstererek, "Ülkede iki tehlike vardır: Kilise ve Mirabel Kardeşler" diyordu. İşte o yüzden bugün 25 Kasım, sadece Mirabel Kardeşler'i anma günü değil, onların bugün daha da yakıcı hale gelen mücadelesini yükselt-

me günü. Onların gösterdiği cüret ve cesaretle! Mücadelemizde yaşatacağımız anılarını ve sembolleşen şu sözlerini hiç unutmadan!

• "Belki bize en yakın şey ölüm; fakat bu beni korkutmuyor. Haklı olan her şey için savaşmaya devam edeceğiz" - Maria Teresa Mirabel

• "Bunca acıyla dolu ülkemiz için yapılacak her şeyi yapmak bir mutluluk kaynağı. Kollarını kavuşturup oturmak ise çok üzücü." - Minerva Argentina Mirabel

• "Çocuklarımızın, bu yoz ve zalim sistemde yetişmesine izin vermeyeceğiz. Bu sisteme karşı savaşmak zorundayız. Ben kendi adıma her şeyimi vermeye hazırım; gerekirse hayatımı da!" - Patria Mercedes Mirabel

World Revolution (Dünya Devrimi) dergisinin ilk sayısı çıktı!

Yunanistan'dan Ergatiko Epanastatiko Komma (EEK, İşçilerin Devrimci Partisi), Arjantin'den Partido Obrero (PO, İşçi Partisi) ve Uruguay'dan Partido de los Trabajadores (PT, İşçi Partisi) ve Türkiye'den Devrimci İşçi Partisi'nin ortak uluslararası teorik-politik yayını *World Revolution*'in ilk sayısı çıktı. Nisan ayında Arjantin'de PO'nun ev sahipliğinde gerçekleşen uluslararası konferansta uluslararası akımımızın ileriye dönük atılacak adımlarından biri olarak karar altına alınan bu dergi, dünya çapında işçi sınıfının öncülerine, mücadele eden unsurlarına devrimci Marksizm'in teorisine politikasıyla sesleniyor. "Sosyalist dünya devriminin partisinin inşası için ileri" şiarıyla çıkan dergi İngilizce ve İspanyolca olmak üzere iki dilde yazılardan oluşuyor.

Derginin "Neden Dünya Devrimi?" başlıklı yazısını Savas Michael-Matsas kaleme aldı. Beş dosyadan oluş-

şan ilk sayının birinci dosyası dünya durumu üzerine: Bu dosyada PO'nun tarihsel liderlerinden Jorge Altamira'nın "Dünya Panoraması", Levent Dölek'in "Rusya ve Çin emperyalist mi?", Gabriel Solano'nun "IMF'nin vesayeti altında Arjantin" başlıklı yazıları yer alıyor. Karl Marx'ın 200. doğum yılına adan ikinci dosyada ise Savas Michael-Matsas ve DİP Genel Başkanı Sungur Savran Marx'ı ve *Das Kapital*'i anlatıyor. Kadınların kurtuluşu başlıklı dosya, yoldaşımız Armağan Tulunay'ın Ekim devrimi ve kadınları konu alan "Özgürlüğe yürüyen kadınların ülkesi" başlıklı yazısı ve Olga Viglicca, Cintia Francia, Jorge Altamira imzalı "Marksizm ve kadınların kurtuluşu" başlıklı yazıdan oluşuyor. Tarih dosyası Daniel Gaido'nun "Emperyalizm üzerine çalışmalar (I)" yazısı ve PT'nin sözcüle-

rin-den Nicolás Marrero'nun "Uruguay Komünist Partisi'nin 1968-1973 yılları arasındaki stratejisi" başlıklı yazılarını içeriyor. Derginin Uluslararası Faaliyet başlıklı son dosyasında, bu yaz Yunanistan'ın Eritrea kentinde düzenlenen Avrupa-Akdeniz Buluşması'nın sonuç bildirgesi yer alıyor.

Gençlik mücadelesi

Gençlik senin yolunda yürüyecek! İyi ki doğdun Trotskiy!

Gençler siyaset öğrenin

Burjuva ülkelerinde, biliyorsunuz, iki yüzlü, aşağılık bir görüş vardır: Gençlik ve ordu siyasetle uğraşmaz; bugün başka bir münasebetle, Lenin yoldaşın eserlerinin 2. ve 3. ciltlerini şöyle bir karıştırıyordum. Öyle oluyor ki gözlerim hep Lenin'in, gençlerin politika dışında kalması hakkındaki o iki yüzlü ve aşağılık görüşlerle ilgili basit ve olağanüstü kesinlikteki acımasız gözlemlerine lişiyor. Biliyorsunuz ki ordu, bütün ülkelerde siyasetin

Lev Davidoviç Trotskiy; modern çağın en büyük proleter devriminin, Ekim devriminin iki önderinden biri ve devrimin askeri örgütleyicisi. 1879 yılının 7 Kasım'ında doğan Trotskiy, 17'sinde devrimciliğe, 18'inde Marksizme adımını attı ve gençlik yıllarından ölümüne kadar hayatını devrime adadı. Gençlik bu büyük önderin gözünde her zaman büyük önem taşıyordu. Devrimci hayatı boyunca Trotskiy; gençliği cesaretlendirmek, ileriye çekmek ve devrim davasına kazanmak için çaba gösterdi. Trotskiy'e göre gençliğe hem yeni proleter devrimlerin örgütlenmesinde hem de proleter devrimlerinin savunulmasında büyük görevler düşüyordu. Ancak proleter devrimci bilinçle donanmış bir gençlik bu devrimlerin garantisi olabilirdi. Devrimci İşçi Partili Öğrenciler olarak bu büyük devrimci önderin 24 Nisan 1924 tarihli gençlik ve siyaset üzerine "Gençler siyaset öğrenin" başlıklı yazısından bir alıntıyı sizlerle paylaşıyoruz.

bir aygıttır ya da daha doğrusu, siyasi amaçlara hizmet eder. Ordu siyasetin dışındadır dendiği zaman, bu demektir ki asker, sen hep makineli tüfeği tanımaya bak, politikayla senin adına uğraşanlar, yani hakim sınıflar, nasıl olsa çıkar. Burjuvazi işbölümünü yapmıştır, politika yapmak onun işidir. Ordudaki işçi ve köylüler ise topun ağzındaki yem, öldürücü makinelerin köleleri. Gençlik, genç işçiler ve köylüler için de aynı şey söz konusudur. Oysa ki, politika bütün yaşamı doldurur,

politikanın dışında olmak, politika yapmadan yaşamak, boşlukta yaşamak gibidir.

Ancak, politik çehresini genç insanlara göstermez burjuvazi, diyemez ki: on iki-on üç yaşındaki işçi oğlu, sen, dünyaya bir meslekte çıraklık edesin, sonra ömrünün sonuna kadar kanını, terini ve ilğini veresin, efendilerine emeğinin artı-değerini bırakasın diye geldin, geldin ki bu artı-değerin burjuvazi kendi kültürünü yaratsın, kendi lüksünü, sanatını oluştursun, kendi çocuk-

larını okutsun! İşte bunu açıkça söyleyemez burjuvazi, bu siyaseti genç işçilere dosdoğru söyleyemez. O, politikasını dolambaçlı söyler ve kinayelerle hiç fark ettirmeden üstü kapalı bir şekilde yürütür; okullarıyla, kiliseleriyle, basınıyla yapar bunu. Bu üstü kapalı, fark edilmez burjuvazi eğitimi, yani işçi ve köylülerin burjuva devleti, kendi çıkarları doğrultusunda eğitimi şu sloganın arkasına gizlemiştir: "Genç nesiller, politikanın dışında kalmalıdır." İşte Vladimir İlyiç'in bu alçakça

iki yüzlülüğe karşı verdiği amansız mücadelenin sebebi budur.

Gençler toplumun içinde yaşıyor, belirli şartlar içinde doğmuş bulunuyorlar, hayat mücadelesine doğru özel bir takım tarihi şartlarda ilerliyorlar. Bu delikanlılar gözlerini dünyaya ne kadar erken açarlarsa, yaşadıkları şartları da o kadar güçlü, o kadar derinlemesine kavriyorlar. Yürüdükleri hayat yolu da onlar için öylesine kolaylaşıyor. (Gündelik Hayatın Sorunları, s.315 – L. Troçki)

Dün verdiğimiz mücadele bugün de sürüyor yarın da sürecek!

Yükseköğretim Kurulu (YÖK), 12 Eylül 1980 askeri darbesinden çok kısa bir süre sonra, 6 Kasım 1981'de kuruldu. Kurulduğundan bu yana üniversitelerde bir baskı ve cezalandırma aygıtı, sermayenin başımızda salladığı sopa işlevini gördü. Şahlanan işçi sınıfına inen bu darbe, sınıfın en dinamik müttefiki öğrenci gençlik hareketini de bastırarak için attı bu adımı. YÖK, her dönem siyasi iktidarların üniversiteler üzerindeki tahakküm aracı oldu. Öğrencilere, akademisyenlere soruşturmalar açıldı, disiplin cezaları ile öğrenciler yurtlarından atılıp okullarından uzaklaştırıldı. İstibdad rejiminin ilan ettiği OHAL döneminde KHK'larla üniversiteleri muhalif seslerden temizlemek için faal şekilde çalıştı. Üniversite kapılarının sermayeye daha fazla açılmasıyla bilimsel araştırmalar, bilimsel gelişme ve emekçi halkın yararı için değil şirketlerin çıkarları doğrultusunda şekillendi. Yani kâr ettirmeyen araştırmalar hiçe sayıldı. Yetmedi, çetin mücadelelerin hâlâ devam ettiği köklü üniversiteler (İstanbul Üniversitesi, Anadolu Üniversitesi...) sermayenin çıkarları için bölündü; öğrenciler, akademisyenler ve üniversite çalışanları mağdur edildi. YÖK bugün üniversitelerde koordinasyonu

sağlamak için değil; üniversiteleri de şirketleştirmek, patronların eline teslim etmek için varlığını sürdürmektedir.

Sadece YÖK değil, hepsi gidene kadar mücadele!

YÖK'ün burjuva devletinin elinde bir oyuncak olduğunu biliyoruz. Bu durum devam ettikçe üniversiteler sermayenin kontrolünde birer özel işletmeye dönüşecektir. O halde bugün YÖK'e karşı mücadele sermayeye ve istibdada karşı mücadele ile birleşmiştir. Üniversitelerin şirket, bizlerin de müşteri olmasını istemiyorsak; geleceğimizi ipotek altına alanlara karşı mücadele etmeliyiz. Eğitimin piyasalaşmasına karşı eğitimin tamamen ücretsiz olması, şirketler için değil emekçi halk için bilim üretilmesi, üniversitelerde taşeron sömürüsüne maruz kalan emekçilerle birlikte taşeronun yasaklanması ve güvenceli iş taleplerini sahiplenip bu çerçevede örgütlenmeliyiz. YÖK'e, sermayeye ve istibdada karşı ancak örgütlü mücadeleyle başarıya ulaşabiliriz. Hepsini üniversitelerden def edene, Özgür Emekçiler Üniversitesini kurana kadar mücadelemiz devam edecektir! İhtiyacımız olan ise hep birlikte mücadeleyi sahiplenmek ve bir adım ileri taşımaktır.

Tacize karşı okul sıralarından meydanlara

İstanbul Küçükçekmece'de bulunan Kadriye Moroğlu Anadolu Lisesi'nde geçtiğimiz senelerde okulun coğrafya öğretmeni tarafından gerçekleştirilen tacizler, okul idaresinin olayı örtbas etme çabalarından dolayı ancak yakın bir zamanda ortaya çıktı. Okulda görev yapan coğrafya öğretmeni okulda bulunan ve derslerine girdiği kadın öğrencilere sistematik olarak sözlü ve fiziksel tacizde bulundu. Öğrencilerin telefon numarasını alan, okul dışı saatlerde öğrenciyle iletişime geçmeye çalışan, sınav kâğıtlarını kadın öğrencilere okutup kâğıt üzerinde değişiklik yaptırarak ve bu davranışlarını fiziksel tacize kadar götüren öğretmen, okul idaresi tarafından korunup kollandı. Olayın ayyuka çıkması üzerine okul idaresi sessiz kalmaya devam etti. Fakat öğrenciler hareketsiz kalmadı, 23 Ekim tarihinde dersleri boykot etti. Boykottan bir gün sonra ise coğrafya öğretmenine ve sessiz kalan okul idaresine karşı öğrenciler okul koridorlarında bir araya geldi.

Okul yönetimi de tacizci kadar suçlu!

Olayın ortaya çıkışı mağdur öğrencilerden birinin okul yönetimine durumu bildirmesi ile başladı. İlerleyen süreçte, olayın takipçisi olan öğrenci ve ailesi okul yönetimi ile görüştüğünde ise, yönetim "öğretmene bir ceza verdik, ama bunu sizinle paylaşmamız mümkün değildir" diyerek adeta tacizci öğretmeni korudu. Bununla sınırlı kalmadı, öğrencileri eğitim hayatlarının biteceği yönünde tehdit etti. 24 Ekim tarihinde, 2000 mevcutlu okulun öğrencilerinin neredeyse tamamı biriken öfkelerini okul koridorlarına taşımışken, burjuva devletin kolluk kuvvetlerine sığınan okul idaresi, okula çevik kuvvet polislerini yığı ve aklı sıra öğrencileri bununla yıldırma çalıştı! Öğrenciler bu saldırıya karşı: "Okulumuzda maalesef bir taciz vakası ve tacizci bir hoca mevcuttur. Kendisi hâlâ görevdedir ve zamanında yaptıklarını şuan da zaman zaman yaptığı kulaktan kulağa dolaşmaktadır, bilinmektedir. Okulun öğrencileri olarak buna sessiz

kalmamız asla ama asla mümkün değildir. Herkesi duyarlı olmaya ve bu durumda ani refleksif olarak gerçekleşebilecek her olay ihmaline karşın şiddetle karşı çıkmaya ve karşı gelenlerle beraber olmaya çağırıyoruz." Diyerek tacizcilerle ve yaşananların örtbas edilmesine yönelik yapılan her türlü faaliyet ile mücadele edeceklerini belirttiler.

Erkek egemen kapitalist sistemi alaşağı edeceğiz

Biz biliyoruz ki bu yaşanan olaylar ne ilk ne de sondur. Her gün onlarca kadın, çocuk tacize ve tecavüze kurban giderken her seferinde tacizci ve tecavüzcü için mağdur edebiyatı yapanlara karşı tavrımız net ve sesimiz gürdür. Okul idaresinden devlete kadar, olayı kapatmaya çalışan, iyi hâl indirimleri ile tacizciye, tecavüzcüye kol kanat geren, caydırıcı cezalar vermekten aciz olan herkes suçludur. Biz mücadelemizi okul sıralarından sokaklara, evlerimizden fabrikalara kadar her yerde sürdürüp erkek egemen kapitalist sistemi ve onun beklentilerini alaşağı edeceğiz.

Kardeş diyarların sesi

Dünyada ve bölgemizde büyük bir sarsıntı döneminden geçiyoruz. Kâh şu ülkede, kâh bu ülkede büyük sarsıntılar yaşanıyor. Gerçek gazetesi bütün ülkelerin işçilerinin birleşmesi için mücadele eden bir gazete. Bundan böyle, "Kardeş diyarların sesi" sütunumuzda zaman zaman çeşitli ülkelerde yaşanan temel gelişmeleri o ülkelerin işçi sınıfı sosyalistlerinin kaleminden süzülmuş biçimde yayınlayacağız. İlk katkı İranlı bir yoldaşımız olan Behnaz Tebrizi'nin kendi ülkesindeki durum üzerine.

Behnaz Tebrizi

İran

İki 4 Kasım

Tam 39 sene önce, İran devriminin hemen ardından ikinci kez Amerikan konsoloslğu basılıyordu. İlk kez, devrimden hemen sonra "Halkın Fedaileri" tarafından basılmıştı konsolosluk, fakat devletin müdahalesi ile "gerillalar" konsolosluktan uzaklaştırılmıştı. Birkaç ay sonra 4 Kasım günü, "İmam'ın çizgisindeki öğrenciler" adlı grup tarafından tekrar basıldı, 52 çalışanı İran'ın iç işlerine müdahale suçundan tutuklandı; fakat kadınlar ve Afrika kökenli Amerikalılardan oluşan 13 kişi serbest bırakıldı. O günden itibaren İran'ın Amerika'ya kafa tutması resmi bir şekle bürünmüştü. İslam devriminin en önde gelen ilkelerinden biri Amerika karşıtlığı ve Amerika'yı "en büyük düşman" olarak görmektir.

Yıllar sonra, Amerika'nın İran'a karşı yeni ambargo dalgası da yine bir 4 Kasım günü başlatılacaktır. 39 senedir Amerika'nın İran'da herhangi bir resmi temsilcisi olmamasının yanı sıra, herhangi bir Amerikan şirketi de bulunmamaktadır. İran'ın dış politikasının Amerika'ninkilerle çatışması, ister Suudi Arabistan ve İsrail düşmanlığı ister Esat despotluğu olsun, İran rejimine karşı sert bir politika izlemesine sebep oluyor.

Amerika yok, doları var!

Her ne kadar İran kapılarını Amerika'ya kapatsa da, İran eko-

nomisi dolar kurundan tamamen bağımsız değildir. Amerika'nın İran'a karşı yaptırımları yeni bir olay değil, Ahmedinejad hükümetinde İran en sert ambargolarla karşı karşıya idi. Fakat Obama ile İran'a yakılan bir yeşil ışık İran'ı farklı bir çizgiye soktu.

İran pazarının dünyaya açılması, ambargoların kalkma vadedi, "devrim"e karşı herhangi bir sözü olmayan yeni zengin bürokrat takımının ağızını pek sulandırmıştı. İran her ne kadar neoliberalizme doğru yelkenleri çoktan açmışsa da, Ruhani ile birlikte daha da acımasız bir evreye geçti; bu durum Ruhani'yi devletin sorumlusu olarak, kuşkusuz en nefret edilen Cumhurbaşkanı yaptı.

Döviz kurunun birkaç ayda 3 katına çıkması ve ona bağlı olarak da tüketim mallarındaki fiyat artışı İran halkını giderek fakirleştirdi. Ayrıca resmi açıklamalara göre, halkın beşte biri işsizdir.

Yoksullaşma ve grevler

2018 başındaki halk ayaklanmaları sonrasında, devletin halk çıkarına yönelik herhangi bir adım atmaması, halkın her gün daha yoksullaşması, devlete karşı bir güvensizlik yaratmıştır. Ayaklanmalar bastırılrsa da, zaman zaman grevler baş vermeye devam ediyor. Devlet her ne kadar "devrim" kelime hazinesini

kullansa da, işçinin grev hakkını, sendikal hakkını tanımıyor. Geçen aylarda vuku bulan kamyon şoförleri grevinin iki yüzden fazla tutuklusu var ve birkaçı için idam cezası bile tartışılıyor.

Birçok şehirde emekliler birliği devletin resmi binaları önünde toplanıyor. Bunlar, özel bankalardaki veya emekli sandıklarındaki yolsuzluklarından mağdur olan emeklilerdir. Bu yolsuzlukların failleri bakan çocukları ve devletin önde gelen isimlerinin çocukları ve akrabalarıdır. İran meclisi yeni bir yasa ile bu yolsuzluklara karşı çıkma peşinde, fakat herhangi bir sonuca varılmıyor. Meclis bir taraftan Ruhani'nin "Karayolları ve Şehircilik" bakanını yolsuzluktan ötürü meclise çağırıp istifasını sağlıyor, diğer yandan aynı kişiyi "İstihdam ve Sosyal Yardım" bakanı yapıyor!

Geçen haftalarda, hızla yayılan öğretmen grevleri gerçekleşti. Birçok şehirde, öğretmenler aldıkları maaşlarının artırılmasını, tutuklu eylemci öğretmenlerin derhal tahliye olmasını ve eğitimin paralı olmasının önlenmesini talep ettiler. Öğretmen-

lere karşı devletin cevabı yeni tehditler ve tutuklamalar oldu. Öğretmenler birliğinin önde gelen isimlerinden birini ruh hastalıkları hastanesine kapatmak gibi kendine özgü baskılar uygulamak da bunun bir parçası.

Dışarıda hürriyetçi içeride istibdatçı

İran devleti her zaman sol görüşlerin simgelerini, kelimelerini kullanmıştır. Peru'da solcu "Tupak Amaru" hareketinin İran televizyonunda röportajının yayınlanmasından, Ahmedinejad'ın sosyal medyadaki "Kara Panterler" paylaşımına, yurt dışına yönelik "devrimci", "neoliberalizm" karşıtı, "anti-empyralist" söylemler sürmektedir. Aynı İran devleti bunların yanı sıra yurt içinde Marksistleri kıyımdan geçiren bir devlettir.

Özelleştirme politikasının sonucu olarak, birçok devlet fabrikası özel sektöre bırakıldı. Bu fabrikaların çoğunda, işçiler aylarca maaşlarını alamamaktadır. Fakat seslerini çıkarıp itiraz ettiklerinde hapis veya kırbaç cezasına çarptırılıyorlar. Geçen haftalarda, "çevre aktivistleri"

olarak ormanlara ve kamu arazisine bürokratlar tarafından el konulmasına itiraz edip, bu yolsuzlukları açıklayan bir grup tutuklanmış ve idam cezası ile yargılanmalarına başlanmıştır. Siyasi itirazlara karşı bu kadar sert davranılması, 1998 yılındaki "zincirleme cinayetler"i akıllara getiriyor.

İran ekonomisi çökmekteyken, birçok milletvekili ve "reformist" kanada mensup devlet adamı, Amerika ile uzlaşma peşinde. Ayetullah Hamaney ise geçen haftalarda kitlelere hitabında, "yaşadığım müddetçe bu hıyanete izin vermeyeceğim" dedi ve "Amerika İslam cumhuriyetinin yıkılmasını ancak hayal eder" diyerek uzlaşmacılara karşı sert bir tavır sergiledi. Muhalefetin önde gelen temsilcileri her ne kadar İran halkının kurtuluşunu Amerika ile uzlaşmak olarak göstermeye çalışsa da, İran halkı kendi kurtuluşunun kendi ellerinde olduğunu biliyor. İran halkı Şah istibdadını, ayaklanmalar ve eylemlerle yıkmıştır ve bugün mevcut istibdada, tarihsel deneyimine dayanarak karşı gelecektir.

LEV TROTSKI
seçilmiş yazılar

Sunur Savranın Ön Sozu ile

Trotsky'ın fikirleri yeniden eski Sovyet ülkesi Azerbaycan'da!

Ekim devriminin iki büyük önderinden biri olan Lev Trotsky'ın seçme yazılarından oluşan kitap, yazıları derleyen olarak Sunur Savran'ın önsözüyle eski Sovyet ülkesi Azerbaycan'da çıktı. Bu derleme, Azerbaycan'da Haqiqat (Gerçek) ismiyle faaliyet yürüten genç devrimci Marksist grup ile birlikte yürütülen dikkatli ve

uzun bir çalışma sonucunda Trotsky'ın fikirlerini ülkede geniş bir kitleye yaymak için atılmış çok önemli bir adım. Başla yayınlarından çıkan kitap, sürekli devrim teorisi ve programı, Ekim devriminin tarihi, Komünist Enternasyonal, işçi devletinin ve işçi sınıfının dünya partisinin bürokrasi tarafından yozlaştırılması, faşizme karşı mücadele, Dördüncü

Enternasyonal gibi konuların yanı sıra felsefe, iktisat, kadın sorunu, edebiyat alanlarına dair Trotsky'ın önemli yazılarını içeriyor. Bu çalışma muzaffer Ekim devriminin ürünü, işçi sınıfının en önemli kazanımı Sovyetler Birliği'ni yozlaştıran bürokrasinin tarihi çarpıtarak adını karaladığı, unutturmaya çalıştığı büyük devrimci Trotsky'ın fikirleri-

ni yeniden Azerbaycan'a taşımakla birlikte, Azerbaycan'da işçi sınıfının devrimci partisinin inşası çalışmalarına katkı sunuyor. Trotsky'ın sesi, Azerbaycan'dan başlayarak eski Sovyet topraklarında bir kez daha yankılanıyor, Azerbaycanlı emekçileri ve gençleri devrimci Marksizm'e, devrimci bir işçi partisinin inşasına çağırıyor!

Dünya kazan devrim kepçe

Arjantin İMF'nin pençesinde, işçi sınıfı ayakta!

Yarı-gelişmiş kapitalist ülkelere "yükselen ekonomiler" deniyor, bunlar emperyalist sermayeye yatırım alanı olduklarından göklere çıkarılıyor. Bu ülkelerde en hızlı yükselenin dış borç olduğu ve bu borcu ödeme zamanı geldiğinde bedelinin ağır olacağı Arjantin örneğinde çok belirgin. Ülke bugün İMF'nin pençesinde kıvrıyor; emperyalizmle içli dışlı, sağcı Macri hükümeti borcu işçi sınıfına ve emekçi halka ödetmek için İMF ile işbirliği yapıyor. Yaklaşık 57 milyar dolarlık kredi karşılığında İMF'ye, halka kemer sıkacağına garantisini gösterdiği bir bütçe planını ülkeye kabul ettirmeye çalışıyor.

25 Ekim'de 103 red ve 8 çekimsiz oya karşılık 138 kabul

oyuyla, işçi sınıfına ve emekçi halka yönelik bir savaş planı teliği taşıyan bütçe mecliste kabul edilerek senatoya gönderildi. Neden işçi düşmanı bir savaş planı diyoruz? Çünkü eğitimin bütçedeki payı %7,1'den %5,5'e düşüyor. Sağlık harcamalarında toplamda %8,1'lik bir kesinti öngörülüyor. Kesintinin en yüksek olduğu alanlar %76 ile anne-çocuk sağlığı ve %66 ile aile ve halk sağlığı alanları. Yani doğrudan emekçi halkın sağlığından feragat ediliyor. Konut sorununa yönelik kamu harcamalarında neredeyse %50 kesinti var. Başka ne var? Devlete yeni işçi alımının durdurulması, kamu çalışanlarının ücretlerinde kesintiler, kamu çalışanlarının sahip olduğu çeşitli yan hakların kaldırılması için valilere yetki verilmesi!

Başka? Kaynak yaratmak için toplu taşıma ücretlerinde artış ve tabii ki kapitalistler, para babaları muaf tutulurken emekçi halkın üzerindeki vergi yükünün artırılması!

Macri İMF'ye verdiği sözü tutmayı, bu savaş planını meclisten geçirmeyi ancak yine emekçilere saldırarak başardı. Mecliste görüşmelerin yapıldığı sırada meclisi kuşatan, İMF ve kemer sıkma politikaları karşısında dördüncü kez greve giden emekçileri, gaz bombalarıyla, plastik mermilerle durdurmaya çalıştı. Arjantin'deki kardeş partimiz Partido Obrero, binlerce işçi ve işsiz üyesiyle meclisin dışında mücadelenin içinde yer aldı. Ama aynı zamanda PO ve FİT milletvekilleri

ile bu işçi düşmanı tasarıya karşı işçilerin, emekçilerin meclisteki sesi oldu. Dış borcun reddedilmesini, İMF'nin Arjantin'den def edilmesini, kemer sıkma paketlerinin geri çekilmesini savundu. PO milletvekili Romina Del Plá, plastik mermiler ve gaz bombalarının gölgesinde meclisin bir oylama yapmasının meşru olmadığını, dışardaki polis şiddeti son bulana kadar görüşmelere ara verilmesini önerdi. Meclis dışına çıktığında o da polislin saldırısına maruz kaldı. Tüm saldırılara, çok sayıda insanın yaralanmasına, 30'a yakın insanın gözaltına alınmasına rağmen, kitle geri çekilmedi ve son ana kadar meclis üzerindeki baskıyı sürdürmek üzere mücadeleye devam etti.

İlk turda bütçe kabul edilmiş olabilir ama Arjantin sermayesi hâlâ kendisini güvende hissetmiyor. 20 Kasım'da Arjantin'de G-20 zirvesi yapılacak, Macri bu zirvenin öncesinde dünyanın emperyalist merkezlerine ve

İMF'ye güven vermek için bütçenin senatoda da kabul edilmesini sağlamayı hedefliyor. Ama herhalde Arjantin işçi sınıfı, kolay lokma olmadığını gösterdiği içindir ki henüz bir görüşme tarihi belirlenebilmiş değil.

Arjantin'den sonra bu yarışta Türkiye de başta koşan ülkelerden biri. Arjantin burjuvazisinin İMF ile birlikte işçi sınıfına yönelttiği saldırılar, Türkiye'de işçi sınıfını ve emekçi halkı nelerin beklediğini gösteriyor; art arda düzenledikleri genel grevlerle Arjantin işçi sınıfı da bu saldırılara karşı mücadele yolunu!

Göçmen kervanı

"Bütün ülkelerin işçileri" yollarda birleşiyor!

Honduras'tan Ekim ortasında 700 kişi olarak yola koyulan "Mülteci Kervanı 2018", Orta Amerika'nın çeşitli ülkelerinden katılımlarla 10 bin kişiye yaklaşan bir kervan haline geldi. Kervanda Honduras dışında Salvador, Nikaragua, Kosta Rika ve Guatemala'dan yoksullar aileleriyle birlikte yer alıyor. Ortak amaçları ABD'ye ulaşarak sığınma ve çalışma hakkı talep etmek. Önce Guatemala, sonra Meksika hükümeti (yeni seçilen López Obrador değil, eski başkan Peña Nieto yönetimi) Trump yönetiminin basıncı altında mültecilere baskı yaptı. Ancak Latin Amerika halkları arasındaki geleneksel dayanışma da karşı bir basınç oluşturuyor. Ama şimdilik Meksika hükümeti kervanı durdurmaya karar vermiş bulunuyor.

Bu insanları ABD'ye sığınmak üzere yollara düşüren, binlerce kilometre yürümeye razı eden, Üçüncü Büyük Depresyon döneminin yarattığı toplumsal çürüme. Honduras, Salvador, Guatemala gibi ülkelerde yoksul mahallelerde toplumsal yaşam, son yıllarda

bütünüyle çetelerin eline düşmüş durumda. Bu ülkeler dünyanın en yüksek cinayet oranlarına sahip. Buna Honduras'taki özel durumu eklemek gerekiyor. Bu ülke 2009'da sol eğilimli bir başkana karşı ABD destekli bir darbe yaşadı. 2017'de ise darbe karşıtı bir adayın seçim zaferi ordu tarafından seçim hileleriyle engellendi. Halk, özellikle gençlik, sokak mücadelelerine girişti. Dolayısıyla, Honduras'ta toplumsal çözülmeye siyasi baskı eşlik ediyor.

İşte Mülteci Kervanı bu toplumsal ve siyasi koşullarda büyük

bir ilgi odağı oldu. Kervanda atılan en önemli sloganlardan biri meselenin nasıl berrak bir sınıf karakteri kazandığını ortaya koyuyor: "Biz göçmenler mücrim (suçlu) değiliz! Uluslararası işçiyiz!"

Trump, Meksika'yı, kervana ABD sınırına ulaşma izni verirse sınırı toptan kapatmakla tehdit ediyor. Pentagon şimdiden, daha kervan binlerce kilometre uzakta sınıra 800 ilave asker yoladı. Bütün ülkelerin işçilerinin gönlü ise Orta Amerikalı kardeşleriyle!

Ön-faşizme bu sefer Latin Amerika'da bir kale!

Beklenen oldu. Brezilya'nın gerici timsali başkanlık adayı Jair Bolsonaro ikinci turda kazanarak ülkenin başkanı seçildi. Bolsonaro'nun ilk turda yüzde 46 olan oy oranını yalnızca yüzde 55'e çıkartabilmesi, buna karşılık rakibi PT'nin (İşçi Partisi) adayı Fernando Haddad'ın yüzde 29'dan yüzde 45'e tırmanması, burjuvazinin bazı kanatlarının Bolsonaro'nun aşırı sağ programını henüz paylaşmadığının bir işareti olabilir. Yine de Bolsonaro'nun iki tur arasında oyuna yaklaşık bir yüzde 10 daha eklediği unutulmamalıdır.

Bolsonaro, dünyada ve Latin Amerika'da biraz aceleci bir tutumla "faşist" olarak niteleniyor. Çok gerici bir politikacı olduğuna en ufak bir kuşku yok. Ama üç nokta "faşist" nitelmesine çok dikkatle yaklaşılmasını gerektiriyor. Birincisi, her ne kadar Şikago usulü "serbest piyasa" taraftarı olsa, dolayısıyla işçi ve emekçilerin düşmanı bir politikayı desteklese de, henüz işçi örgütlerine, en başta sendikalara bir saldırı planladığına dair bir belirti yok.

İkincisi, faşizmin ayırıcı özelliklerinden biri olan örgütlü so-

kak gücü yok. Bunun ilk işaretleri görülüyor. Bolsonaro taraftarları, iki tur arasında adaylarının karışlarına ciddi saldırılar yaptılar ve birinin ölümüne yol açtılar. Ama henüz merkezi olarak örgütlenmemiş bir saldırganlık bu. Üçüncüsü, Bolsonaro'nun partisi önemsiz bir parti ve faşist bir yönelişi temsil etmiyor.

Bu durumda en doğru nitelme "ön-faşist" olacaktır. Yani faşizmin programına yakın duran ama henüz hareketin bütün özelliklerini taşımayan siyasi aktörler için Gerçek'in uzunca zamandır kullandığı nitelme. Bu bakımdan Bolsonaro en çok Trump'a benziyor.

Brezilya işçi sınıfının ve ezilenlerinin işi artık daha zor. Zaten tarihinin en ağır krizinin kalıntılarıyla hâlâ kıvranmakta olan ülkede, şimdi daha da zalim politikalar uygulanacak. Ama Bolsonaro'nun seçilmesinin etkisi Brezilya'dan öteye Latin Amerika'nın bütününde de hissedilecek. İzlememiz gereken en önemli nokta, Venezuela'ya bir Amerikan saldırısının Brezilya'dan destek alıp almaya-çağıdır.

DİP'in 5. Kongresi:

Türkiye'de ve Dünya'da devrimci sınıf siyasetini yükselteceğiz! Emperyalizmin, sermayenin ve istibdadın zincirlerini kıracağız!

Devrimci İşçi Partisi, önümüzdeki mücadele döneminde benimseyeceği siyasal hattı oluşturmak, örgütsel yönelişe ilişkin geçmiş dönemi değerlendirmek ve geleceğe yönelik perspektif geliştirmekle görevli en yüksek karar organı olan 5. Kongresini başarıyla tamamladı. Kongre 2016 yılında kaybettiğimiz Merkez Komitesi üyemiz Atlen Yıldırım ve DİP üyesi öncü işçi yoldaşımız Sevda Alyakut'un şahsında, işçi sınıfı ve devrim mücadelesinde yer alan tüm şehitlerin anısına yapılan saygı duruşu ile başladı.

Devrimci İşçi Partisi için kongre tek gündem ibaret değildir. Bu doğrultuda parti içinde kongrede alınan kararlara yönelik tartışmalar aylar öncesinden başlayarak gerçekleştirildi. Kongre hazırlık süreci DİP üyeleri açısından aynı zamanda bir eğitim dönemi olarak da ele alınarak kapsamlı bir eğitim de hayata geçirildi. Dünyanın ve Türkiye'nin derin sarsıntılar yaşadığı bir dönemde gerçekleştirilen kongre bu titiz çalışmanın sonucu olarak önümüzdeki dönemde mücadeleye ışık tutacak önemli kararlar aldı. Parti üyeleri hem kongre öncesi yazılı tartışma aşamasında, hem de kongrede sözlü olarak ciddi tartışmalarla kararların yüksek bir kaliteye erişmesine katkıda bulundular.

Savaş, faşizm ve istibdada karşı sürekli mücadele

DİP, 2016 yılında düzenlediği I. Olağanüstü Kongresi'nden beri dünyanın, somut ve elle tutulur bir dünya savaşı tehdidi ile karşı karşıya olduğu tespitini yapıyor. Daha uzun bir süredir, on yıldır, dünya ekonomisinin 2008'de yaşanan büyük finansal çöküşten sonra yerleşen bir Üçüncü Büyük Depresyon döneminde olduğunu söylüyor. Ve bu koşullar altında, dünyada bir yandan çeşitli biçimler altında kapitalist barbarlığın ifadesi olan siyasi hareketlerin diğer taraftan ise sınıf mücadelelerinin ve devrimci krizlerin yükselişine dikkat çekiyor. 5. Kongrede, bu dönem analizini bir süreklilik halinde devam ettirenken, Trump'ın ABD başkanı seçilmesiyle birlikte dönemin yeni bir evresinin açıldığını tespit etmiştir. Yani bu dönemin kendi içinde yeni ve çok daha tehlikeli bir evreye geçilmiştir ve kongre bu evrenin özelliklerini ayrıntılı bir şekilde masaya yatırmıştır. Üçüncü Büyük Depresyon'un ürünü olarak gündeme gelen ticaret savaşlarından emperyalistler arası çelişkilere, olası bir dünya savaşının coğrafyalarından krizin bir sonucu olarak yükselen faşizmin dünya çapında meşrulaşmasına, savaşların etkisi ile mülteci sorununun yakıcılığından ırkçılığın yükselişine bir dizi başlık, dünya durumu analizinin temellerini oluşturmuştur. Tüm bu çelişkiler doğrultusunda kapitalistler, en güçlü oldukları merkezlerde dahi iktidarlarını konsolide edemeyecekleri bir noktaya doğru sürüklenirken dünya, devrim ile karşı devrimin boy ölçüşmesine sahne olabilir. DİP, yükselen sınıf mücadeleleri ve devrimci krizlere rağmen, işçi sınıfının ve emekçi

halkın önündeki en büyük engelin bir önderlikten yoksun olmak olduğunu tespit etmiştir. Bu engelin kaldırılması mücadelesini, Bolşevik-Leninist mirasına sahip çıkarak, ertelenemez bir görev olarak 5. Kongre'de bir kez daha benimsemiştir.

İstibdadı yeneceğiz! Zincirsiz bir Kurucu Meclis ve işçi emekçi hükümeti!

5. Kongre Türkiye'de siyasi durumun analizini ve bu analiz sonucu ortaya çıkan görevleri içeren kararlar aldı. Dünya çapında Üçüncü Büyük Depresyon döneminde, Türkiye'de kapitalizmin ve ekonominin yapısal sorunlarını, krizin Türkiye'ye özgü temposu ve dinamiklerini, bu koşullarda işçi sınıfı siyasetinin ne olması gerektiğini masaya yatırdı. Krizin karşısında yarı yol önlemleri yerine, krizin kaynağı olan özel mülkiyet ve piyasa ilişkilerini doğrudan hedef alan, kamulaştırmacı, planlamacı politikaları savunmayı öne çıkarttı. İşçi sınıfının çıkarları temelinde sosyalist bir çözüm ortaya koyan ekonomik programı ve program doğrultusunda mücadeleyi hürriyet mücadelesi ile birleştirme görevini bir kez daha kongre kararıyla önüne koydu.

Burjuvazinin iç savaşının bugün geldiği aşamada değerlendirmesini yaparak, bu iç savaşın farklı kamplarının aralarındaki çelişkileri analiz etti. Bu çelişkilere rağmen nihai olarak sermayenin çıkarları ve emperyalizmle ilişkiler bakımından ortaklaşmaları ve bunların karşısında bağımsız bir siyasi kutbun eksikliği bir kez daha tespit edildi. Sermayeden ve emperyalizmden bağımsız bir siyasal hattın ancak, burjuvazinin tüm kanatlarının siyasal teşhiri ve onlara karşı uzlaşmaz

bir tutum benimseyerek mümkün olabileceği vurgulandı. Kongre, adım adım inşa edilen istibdadın sağlamlaşmış bir yapıya kavuşmadığını, başta ekonomik kriz olmak üzere çelişkilerin etkisiyle istikrarsızlığın, aniden devrimci potansiyel taşıyan bir atılımı kısırtabileceğini tespit etti. DİP işçi sınıfını içinde mevzilenmenin, hem bu potansiyeli değerlendirebilmek hem de gerici alternatiflere karşı direnç oluşturmak için bir zorunluluk olduğu saptamasını vurguladı. Burjuvazinin krizleri ve çözümsüzlüğü karşısında tek çözüm işçi sınıfının devrimci programıdır. Zincirsiz Kurucu Meclis ve işçi emekçi hükümeti şiarları, sürekli devrim perspektifi içinde işçi sınıfının iktidarı hedefine bağlanmaktadır.

DİP'in siyasal yönelişinde anti-emperyalist ve anti-Siyonist mücadele, merkezi bir yerde duruyor. 5. Kongre, Türkiye siyasetinin dünya siyasetinden bağımsız şekilde kurgulanamayacağından hareketle, dünyada gericiliğin asıl merkezi olan emperyalizmi hedef alarak Türkiye'nin NATO'dan çıkması, İncirlik başta olmak üzere emperyalist üslerin kapatılması için mücadeleyi sürdürme görevini önüne koymuştur.

Kongre 2015'ten itibaren hem Türkiye'de hem sınır ötesinde çok köklü değişikliklerin yaşandığı Kürt meselesinde yeni durumu değerlendirerek, devrimci Marksizm açısından bu dönemde ortaya çıkan yeni koşullarda izlenmesi gereken ve maddi gerçeklikteki köklü değişikliklere yanıt olan politikaları saptamıştır.

Kıbrıs Kıbrıslılarından

Devrimci İşçi Partisi, anti-emperyalist olmadan tutarlı bir enternasyonalizmin, enternasyonalist

olmadan da tutarlı bir anti-emperyalizmin mümkün olmadığını savunur. 5. Kongre'de bu doğrultuda Kıbrıs politikası, anti-emperyalist ve enternasyonalist bir temelde ele alınmıştır. Kıbrıs'ı Türk ve Rum Kıbrıslılara bırakmayan sömürgecilerin ve emperyalistlerin karşısında, DİP için, Kıbrıs'taki İngiliz üslerinin kapatılması ve tüm yabancı askerlerin adadan çekilmesi, Türkiye'nin KKTC üzerindeki askeri, siyasi ve mali boyunduruğuna son verilmesi, Akdeniz'in gazına göz diken Siyonist İsrail'e karşı mücadele enternasyonalizmin gereğidir.

2019 Komintern yılı

2019 yılının Mart ayında Komünist Enternasyonal'in (kısa adıyla Komintern'in) 100. yılını kutlayacağız. Komintern, işçi sınıfının bugüne kadarki uluslararası örgütlenmesinde bir zirve noktası olmuştur. Örgütsel disiplini, programatik berraklığı, muzaffer Ekim devriminin de etkisiyle kitlesel bir güce ulaşması bakımından ulaştığı en ileri seviyedir. DİP, Dördüncü Enternasyonal'in yeniden kuruluşu için mücadeleyi, Komintern'in bayrağını yeniden yükseltmenin, kazanımlarını canlandırmanın yolu olarak görmektedir. 5. Kongre, bu doğrultuda hem devrimci bir enternasyonalin inşasına yönelik kararlar almış hem de 2019 yılını Komintern yılı olarak ilan ederek bugüne kadar işçi sınıfının en ileri dünya partisi olan Komintern'in mirasını işçi sınıfının öncüsüne taşıyabilmek için çeşitli faaliyetler yapmayı önüne koymuştur.

Devrim için stratejik mevzilenme

Devrimci İşçi Partisi, 3. ve 4. Kongrelerinde kararlaştırılan

stratejik mevzilenme perspektifi doğrultusunda faaliyetinin değerlendirmesini yapmış, deneyiminin derslerini çıkarmış ve 5. Kongre bu perspektifi derinleştiren, güçlendiren kararlar almıştır. DİP, sanayi proletaryasının yoğunlaştığı bölgelerde, metal sektörü başta olmak üzere stratejik sektörlerde ve büyük fabrikalardaki örgütlenmesine öncelik vermeye devam edecektir. Devrim için mevzilenme anlamı taşıyan stratejik mevzilenmeyi sarıp sarmalayacak, kitleleri sosyalist fikirlerle buluşturacak, bilincini ilerletecek, bu mevzilenmeyi destekleyecek bir emekçi halk ortamının yaratılması ve kadrolarının bu doğrultuda geliştirilmesi hedeflenmektedir.

Devrimle karşı devrimin hesaplaşmasına hazırlık

Geçmiş çalışmaların değerlendirildiği, derin siyasi analizler ve siyasi görevlerin tespit edildiği, bu görevlere hizmet edecek örgütsel adımların belirlendiği başarılı bir kongrenin ardından DİP, devrimci sınıf siyasetini yükselterek, kapitalizme, emperyalizme ve istibdada karşı mücadele yolunda emin adımlarla yürümeye devam ediyor. Düzenin zaafını görüyor, en zayıf olduğu yerde işçi sınıfının bağrında mevzilenmeyi önüne koyuyor. Ama tüm zaafalarına ve çelişkilerine rağmen ne kadar örgütlü olduğunu da biliyor ve o yüzden güçlü bir devrimci irade ile, planlı, disiplinli bir işçi sınıfı partisini hem bu topraklarda hem de dünya çapında inşa edecek bir mücadeleyi adım adım kararlılıkla örüyor. Gelecek, devrim ile karşı devrimin hesaplaşması olacak, DİP tüm yığınağını devrimin zaferi için yapıyor.